

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.
תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.
תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

בפני כבוד השופטת עידית בן-דב ג'וליאן

א. תובע (1686511-14)
ע"י ב"כ עו"ד אדווין פרידמן

ב. תובעת (28747-01-16),
תובע (31938-02-16)
ע"י ב"כ עו"ד יסכה אוסטר, עו"ד תאנה אקרמן

נגד

נתבעים (16865-11-14)
1. ב. ע"י ב"כ עו"ד יסכה אוסטר, עו"ד תאנה אקרמן
2. ק. ז"ל
באמצעות חליפו ג'.
ע"י ב"כ עו"ד פרופ' דב פרימר, עו"ד נועם גלזר
3. ג'.

נתבע (31938-02-16, 28747-01-16)
ק. ז"ל
באמצעות חליפו ג'.
ע"י ב"כ עו"ד פרופ' דב פרימר, עו"ד נועם גלזר

פסק דין

לפני שלוש תביעות: תמ"ש 16865-11-14 - תביעת התובע להורות על מחיקת צו עיקול, צווי מניעה והערת אזהרה הרשומים על הנכס ב...;
תמ"ש 28747-01-16 - תביעת רכושית שהגישה התובעת;
תמ"ש 31938-02-16 - תביעת התובעת למזונות אשה.

הצדדים, רקע עובדתי רלוונטי וההליכים המשפטיים

1. התובעת והנתבע מר ק. ז"ל (להלן: "הנתבע") נישאו זה לזו כדמו"י ביום 14.6.1992. מדובר בנישואים שניים, ללא ילדים משותפים. לכל אחד ילדים בגירים מנישואיו הראשונים. התובע והנתבע 3 הם בניו של הנתבע מנישואיו הראשונים (להלן: "הבנים" או בהתאמה: "א. ו-ג'").
במהלך החיים המשותפים הנתבע והתובעת חיו בבית שב..., הידוע כגוש... חלקה... (להלן: "הבית") הרשום ע"ש הבנים בחלקים שווים ביניהם.
בחודש יוני 2003 עזב הנתבע את הבית וחזר לחיות בארה"ב. מאותו מועד הצדדים חיו בפירוד.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

2. סמוך לאחר הפרידה הגיש הנתבע בניו יורק תביעת גירושין אזרחית, תביעה רכושית ותביעה לאיזון משאבים נגד התובעת. בשנת 2004 התובעת הגישה בישראל תביעה לפסיקת מזונותיה.
3. ביום 6.5.04 חתמו התובעת והנתבע על הסכם שכותרתו "הודעה על הסכם פשרה". בכותרת ההסכם מפורטים התובעת מצד אחד והנתבע והבנים מצד שני. על פי הוראות ההסכם: הבית יעבור במסגרת עסקת מתנה ללא תמורה משם הבנים לשמו של הנתבע; התובעת והנתבע יתגרשו בהתאם להסכם גירושים שייחתם; הנתבע יעביר לתובעת את הבעלות החזקה והשימוש הבלעדי בבית. רישום הבית על שמה ייעשה בתוך 6 חודשים ממועד חתימת ההסכם; הנתבע והבנים ישאו בכל ההיטלים האגרות והמיסים לצורך ביצוע העברות הבעלות בבית; התובעת תשלם מחצית מהוצאות החזקת הבית; לנתבע הבנים וקרוביהם תהא זכות שימוש בקומת הקרקע בבית לתקופה של 6 חודשים מחתימת ההסכם או עד רישום הבית על שם התובעת, על פי המאוחר; ההסכם משנת 2004 מסלק את התביעות ההדדיות שהגישו התובעת והנתבע בישראל ובארה"ב; על הסכם חתומים התובעת, הנתבע ובא כוחם כפי שמופיע בכותרת ההסכם. (להלן: "ההסכם משנת 2004").
- התובעת והנתבע התייצבו בפני בימ"ש לצורך אישור ההסכם ובדיון מיום 14.7.04 ההסכם משנת 2004 אושר על פי חוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג-1973 (להלן: "חוק יחסי ממון") וניתן לו תוקף של פסק דין. הנתבע אישר בפרוטוקול הדיון כי הבנים מסכימים להסכם וחתמו על מסמכי העברה. בדיון ניתן תוקף של פסק דין גם להסכמת הבנים.
4. בעקבות ההסכם משנת 2004 הוטלו על הבית לבקשת התובעת צו עיקול, צו מניעה וכן נרשמה ביום 10.8.04 הערת אזהרה לטובת התובעת על פי סעיף 126 לחוק המקרקעין, התשכ"ט-1969.
5. ביום 23.3.05 חתמו התובעת והנתבע על הסכם בשפה האנגלית שכותרתו: Addendum to Divorce Settlement between C...and B.Dates 12/10/04 (בתרגום חופשי לשפה העברית - נספח/תוספת להסכם משנת 2004). בהסכם זה קבעו הצדדים: בוטלו ההסכמות הקודמות לגבי הזכויות בבית. הוסכם שהזכויות בו יותרו ע"ש הבנים; התובעת תקבל סך 1,500,000;

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

לתובעת תינתן זכות מגורים אישית שאינה ניתנת להעברה בקומה העליונה בבית ללא תשלום שכר דירה עד 120 ;

ככל שהתובעת תצא מהבית תחזור החזקה המלאה בבית לבנים ;

התובעת תישא במלוא הוצאות החזקת הבית כולל טלפון וכבלים ;

הנתבע ישא במלוא הוצאות מיסי נדל"ן בגין הבית, החזקת הבריכה, חשבונות חשמל וגינון ;
(להלן : "ההסכם משנת 2005").

הצדדים לא פנו בבקשה לאישור ההסכם משנת 2005, ההסכם לא אושר על פי [חוק יחסי ממון](#).

6. ביום 9.11.14 הגיש א. נגד התובעת, הנתבע וג'. את התביעה לצו עשה.
ביום 14.1.16 הגישה התובעת נגד הנתבע והבנים את התביעה הרכושית, סעד הצהרתי, מתן חשבונות, סעדים לשמירת זכויות ואיזון משאבים, חלוקת רכוש.
ביום 16.2.16 הגישה התובעת נגד הנתבע את התביעה למזונות אישה.

7. בהחלטות מיום 8.10.17 :
נדחתה טענת הנתבע להעדר סמכות עניינית של בית משפט לדון בתביעות התובעת. נקבע, כי לבית המשפט סמכות לדון בתביעה לאיזון המשאבים המתייחסת לנכסי הנתבע בחו"ל ;
התקבלה טענת התובעת, כי ישראל היא הפרורם הנאות לדון בתביעות ;
נדחתה בקשת הנתבע לסלק על הסף את התביעות בעניין רכוש ומזונות שהגישה התובעת נגדו.

התקבלה טענת הבנים לסילוק על הסף של התביעה הרכושית נגדם.
בקשות רשות ערעור שהגיש הנתבע על ההחלטות נדחו על ידי ביהמ"ש המחוזי (כב' השופט צ. ויצמן) ביום 21.11.17 וביום 4.1.18 (רמ"ש 15780-11-17, 15826-11-17).
בקשת רשות ערעור שהגיש הנתבע לבית משפט עליון **נדחתה** ביום 21.3.18 נימוקי ההחלטה.

8. בהסכמת הצדדים נקבע **מועד הקרע** למועד עזיבת הנתבע את הבית בחודש יוני 2003 (פרוט' 13.2.20, עמ' 17 שורה 13).

9. במהלך ניהול ההליכים הנתבע איבד את כשרותו המשפטית ובהחלטה מיום 22.3.18 מונה מר ... כאפוטרופוס לדין של הנתבע לצורך המשך ניהול ההליכים.
ביום 21.4.20 נפטר הנתבע בארה"ב.
בהחלטה מיום 8.11.20 ומנימוקיה נקבע כי הבן ג'. ישמש חליפו של הנתבע לצורך המשך ניהול ההליכים.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

10. התקיימו שבעה דיונים בתביעות, ביניהם ארבעה דיוני הוכחות. הוגשו סיכומים לרבות סיכומי תשובה.
מכאן פסק הדין.

ההסכמים בין הצדדים, מעמדם ותוקפם

11. עיקר טענות הצדדים בשלוש התביעות מתמקדות בהסכמים מהשנים 2004 ו-2005. להכרעה בשאלת מהות ההסכם משנת 2004 ותוקפו לאחר שנחתם ההסכם בשנת 2005, השפעה על ההכרעה במחלוקות ביניהם. מתוך שכך, אדרש תחילה לטענות הצדדים במערכת ההסכמית, כפי שהובאו על ידם בתביעות בנפרד, כמקשה אחת. לאחר מכן ובהתאם למסקנותיי אדרש לטענות בתביעות כל אחת בנפרד.

טענות התובעת

12. בתמ"ש 16865-11-14 טענה –

א. ההסכם משנת 2005 לא ביטל את ההסכם משנת 2004 ומהווה נספח לו. במעמד אישור ההסכם משנת 2004 הודיע הנתבע שהבנים חתמו על מסמכי העברה בהתאם להסכם. א. בחקירתו העיד שהוא וג'. לא חתמו על מסמכי העברת הזכויות. מכאן המסקנה המתבקשת היא שמי מהשניים, הנתבע או א., שיקר; בחלוף שמונה חודשים מעת שההסכם נחתם, הבינה התובעת שאין בדעת הנתבע והבנים לקיים ההסכם משנת 2004. בהתנהגותם שלא העבירו הזכויות בנכס על שמה הפרו את ההסכם משנת 2004; ההסכם משנת 2005 קיים בחלקו במובן זה ששולמו מרבית הוצאות המדור שהובטחו לתובעת (מיסים שהוטלו על הבית, אחזקת בריכת שחיה, תשלומי חשמל והוצאות גינון); הבנים היו מודעים להסכם בין הנתבע לתובעת משנת 2004 והסכימו לאמור בו. הבנים חזרו בהם מהסכמתם להעברת הזכויות משמם לשם התובעת.

ג. הסכמת התובעת לתנאי ההסכם משנת 2005 וחתימתה עליו הייתה כפוף לקיום כל תנאיו כמקשה אחת; ההסכם משנת 2005 אינו הסכם גירושין או כזה הנוגע לזכויות רכושיות או כזה המסדיר את תביעת מזונותיה בישראל; הוסכם שרק הנתבע יוכל להשתמש עמה בנכס ולהתגורר בקומת הקרקע בעת שיגיע לביקור בישראל. תדירות ביקוריו בארץ הייתה פעמיים-שלוש פעמים בשנה; הנכס נבנה כמיועד לשמש משפחה אחת. כך, אין הפרדה אקוסטית בין הקומות ורעש בקומה התחתונה נשמע בבירור ומטריד בקומה העליונה. במועד החתימה על ההסכם משנת 2004 הייתה כבת 68 ובעת חתימתה על ההסכם משנת הייתה כבת 69. היא לא הייתה מסכימה לחתום על ההסכם משנת 2005 לפיה צדדי ג' יחלקו עמה השימוש בנכס אף אם בקומה נפרדת ובכך תפגע פרטיותה, השלווה והשקט הנפשי שנועדו ההסכם משנת 2005 להגשים עבורה;

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 11-14-16865 כ. נ' א.

תמ"ש 01-16-28747 א. נ' כ.

תמ"ש 02-16-31938 א. נ' כ.

התובעת פחדה מהנתבע והבנים וזה היה המניע להסכמתה לחתום על ההסכם בשנת 2005. היא חששה שאם לא תחתום הנתבע יממש אימויו להתישה כלכלית ורגשית.

בתמ"ש 01-16-28747 הוסיפה –

ד. בשנת 2014 הגיש הנתבע תביעה נוספת לגירושין אזרחיים נגד התובעת במיאמי פלורידה בחוסר תום לב ותוך הפרת התחייבותו בהסכם משנת 2004 בניסיון להתגרש ממנה חד צדדית דרך בחירת פורום שאינו נאות; משך שנים התנהל מו"מ בין הצדדים לגיבוש הסכם גירושין כולל שכמעט נחתם בשנים 2016-2017, אך לא צלח. לא נחתם הסכם גירושין בין הצדדים והם לא התגרשו. התנהלות הנתבע מעידה על שסוגית הרכוש לא הוסדרה בהסכם.

ה. ההסכמים אינם מעשה בית-דין לצורך הגשת תביעותיה. בהחלטה מיום 8.10.17 נדחתה טענת הנתבע לדחיית התביעה הרכושית על הסף בגין מעשה בית דין. בהחלטת בית המשפט המחוזי נקבע, כי טענת מעשה בית-דין תבחן בפסה"ד לאחר שמיעת ראיות בעניין המערכת ההסכמית בין הצדדים; סוגית רכוש הצדדים ואיזונים לא נדונה מעולם.

ו. סך \$1,500,000 ששולם לתובעת נמוך בהרבה משווי הנכס.

ז. התובעת הוטעתה בהבנת מצב הדברים בהסכם בשנת 2004 – סעי' 10g בהסכם מלמד על הטעיה מכוונת שלה. הנתבע אמר לה שהפקיד \$3,000,000 בחשבון על שמה בציריך, שוויון לטובתה. היא לא ידעה דבר על ההתנהלות בחשבונות הבנק בציריך. החל מיום 16.12.03 וביום חתימת ההסכם בשנת 2004 היתרה בחשבון עמדה על אפס ששעה שהמצג שהוצג לה בעת חתימת ההסכם בשנת 2004 היה כאילו נתן לה כספים; חלק מהפעילות העסקית בחשבון בציריך הייתה עם חברת S. שידוע לה שלנתבע היה קשר עמה.

ח. ההסכם משנת 2004 קיבל תוקף בתיק המזונות ונועד להסדיר עד לחתימה על הסדר כולל את מזונותיה ומדורה של התובעת בלבד; ההליכים שקדמו להסכם משנת 2004, כמו גם ההסכם עצמו עסק בנכס בלבד ואין בו כל התייחסות לחלוקת יתר הרכוש שנצבר; ההסכם משנת 2005 אינו הסכם גירושין כולל והדבר עולה בבירור מתוכנו.

ט. הסברו של א. לפיו הבנים הסכימו להעביר זכויותיהם בנכס במתנה לנתבע תואמת את עדות ג'.. אך זה לא מתיישב עם העובדה שהנתבע אמיד בעלים של \$180,000,000 לפחות (לאחר תשלום קנס \$90,000,000) וקם ספק אם היה זקוק למתנה זו. לכאורה, הדבר מעיד על עירוב נכסים מובהק בין הנתבע לבניו ומחזק את העובדה שהנתבע ובניו העבירו ביניהם רכוש וסכומי עתק; הבנים שילמו לתובעת סך \$1,500,000 במקום הנתבע כדי "לקנות" להם את הזכויות בנכס. זכויות אשר על אף הרישום היו של הנתבע. הנתבע הסכים למכור להם את הזכויות בתנאי שהבנים ישלמו לתובעת את הסך האמור ויתנו לה להתגורר בנכס כל חייה.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

י. בתצהיר ג'. בבר"ע שהגיש בחודש 12/20 העיד שקיבל על עצמו להעביר לתובעת את ההוצאות מכספי הנתבע לאחר שזה איבד את האפשרות לשלם בעצמו. תמוה לאילו כספים התכוון מקום בו על פי עדות א. לא היו לאיש כספים ובניו תמכו בו משנת 2016.
יא. הבנים עורכי דין העידו שקר ויש ליתן פסק דין לחובתם.

טענות הנתבע

13. בתמ"ש 28747-01-16 טען-

- א. ההסכם משנת 2004 נחתם ואושר בבית המשפט לאחר שנפתחו הליכים בין הצדדים בישראל ובארה"ב, לרבות תביעה רכושית בארה"ב שהגיש הנתבע. לאחריו נחתם ההסכם משנת 2005. שניהם מהווים מעשה בית דין ומקימים מחסום מפני תביעה. לנוכח ההוראה המפורשת של סעיף 13 בהסכם משנת 2005 מנועה התובעת בשלב מאוחר להגיש בחוסר תום לב תביעות חדשות נגד הנתבע בגין אותה עילה - נישואי בני הזוג ויחסי הרכוש ביניהם מחמת השתק עילה ולחלופין השתק פלוגתא באופן המצדיק סילוק התביעה על הסף;
- העובדה שהצדדים לא אישרו את ההסכם משנת 2005 בבית המשפט לא גורעת מתוקפו. התובעת מנועה לטעון נגד תוקפו של ההסכם משנת 2005 לאחר שמשך כ-14 שנה נהנתה מפירותיו - קיבלה סך \$1,500,000 וזכות מגורים בנכס ללא תשלום דמי שימוש;
- ב. עניינו של ההסכם משנת 2004 הוא הבית ב...
ג. הגם שהתובעת קיבלה לידה תשלום \$1,500,000 היא מפרה את ההסכם משנת 2005 ומנעה את גירושי בני הזוג.
ד. ההסכם משנת 2005 אינו שלב ביניים במו"מ לחלוקה נוספת של הרכוש. להיפך: סעי' 13 שם קובע מפורשות סילוק סופי ומוחלט של התביעות בישראל ובחו"ל. ככל שהתובעת טוענת נגד תוקפו של ההסכם משנת 2005 עליה להחזיר את סך \$1,500,000 שקיבלה מכח הוראת סעיף 9 לחוק החוזים (תרופות בשל הפרת חוזה), תשל"א-1970;
- ה. לכל קומה בנכס יש כניסה נפרדת ולכן השכרת הקומה התחתונה לצד ג' לא מפריעה לה; הצדדים הסכימו במפורש לחלק השימוש בנכס. ההסכם משנת 2005 לא אסר על השכרת הקומה התחתונה או כל שימוש אחר שייעשה בה.
ו. התנהגות התובעת עולה כדי חוסר תום לב מקום בו לאחר שנים רבות נהנתה מפירות ההסכם משנת 2005 והיא אף מנסה למנוע את השימוש בשאר הנכס.

טענות הבנים

14. בתמ"ש 16865-11-14 טענו -

- א. הסכמת הבנים להעביר את זכויותיהם בנכס לתובעת הייתה כדי לעזור לנתבע להתגרש ממנה; לאחר שההסכם משנת 2004 אושר שינו דעתם והגיעו עם התובעת להבנות חדשות

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

- בנוגע לזכויות בנכס. לכן לא נחתמו מסמכים להעברת הזכויות בנכס משמם ע"ש התובעת; ההסכם משנת 2005 ביטל את ההסכם משנת 2004 בנוגע להעברת הבעלות בנכס. הוסכם שהנכס יישאר בבעלות הנתבע ובתמורה ישלם לתובעת \$1,500,000. בנוסף, הנתבע יישא בתשלום הוצאות הנכס;
- ב. הגם שההסכם משנת 2005 לא אושר ע"י בית המשפט יש לראות בו הסכם תקף שחלים עליו דיני החוזים הכלליים; בהתאם לחוק החוזים (חלק כללי), תשל"ג-1973 הסכם סופי ומחייב אם מתקיימים בו יסודות של גמירות דעת ומסוימות. בענייננו, התקיימו יסודות אלה. התובעת הבינה את תוכן הסכם משנת 2005 וחתמה עליה מרצון חופשי וטוב. מאז נחתם ההסכם משנת 2005 פעלו הצדדים על פי המוסכם בו - הנכס נשאר על שם הבנים; התובעת קיבלה תשלום \$1,500,000; התובעת המשיכה להתגורר בנכס והבנים שילמו את ההוצאות שהתחייבו בהם עד לפטירת הנתבע; בכל הנוגע לזכויות בנכס מדובר בהסכמים מנוגדים הקובעים דבר והיפוכו ואינם יכולים לדור בכפיפה אחת. הסכם משנת 2004 קובע שהנכס יועבר לבעלות התובעת וההסכם משנת 2005 קובע כי הנכס יישאר בבעלות הבנים;
- ג. ההסכמים מהשנים 2004-2005 סופיים ואינם שלב ביניים במו"מ לחלוקה נוספת של הרכוש. סעי' 13 בהסכם משנת 2004 קובע מפורשות שההסכם מסלק באופן סופי ומוחלט את התביעות ההדדיות בין הצדדים. טענת התובעת כאילו היה אמור להיחתם עמה הסכם גירושין כולל אינה מתיישבת עם העובדות.
- ד. לא מתקיימות עילות לביטול הסכם על פי דיני החוזים (טעות, הטעייה, כפיה ועושה). התובעת לא העלתה כל טענה שההסכם משנת 2005 הופר. ממילא גם לו הייתה הטענה מועלית היא לא יכולה להתקבל מקום בו ההסכם משנת 2004 וההסכם משנת 2005 קוימו כהלכה. התובעת מושתקת מלטעון כן מכח עקרון תום הלב, ההשתק והמניעות;
- ה. זכות השימוש כוללת וודאי גם זכות אירוח. הנתבע לא השכיר את הקומה התחתונה. לכל היותר היא שימשה את בניו להתארח בה כשהגיעו ארצה; התובעת הפרה ההסכמות כשהחליפה את המפתחות בניסיון למנוע מהנתבע את השימוש בנכס; בתמורה לוותר על הבעלות בנכס קיבלה התובעת קרוב ל-\$300,000 נוספים מעבר לשווי הנכס. זאת מלבד זכות מגורים בו כל ימי חייה.
- ד. טענת התובעת שההסכם משנת 2005 הוא נספח להסכם משנת 2004 וששני ההסכמים ברי תוקף ומחייבים יחד, אשר עלתה לראשונה בסיכומיה הנה הרחבת חזית פסולה.
- ה. הצדדים להסכמים היו התובעת והנתבע; הבנים לא הסכימו לשלם לתובעת עבור הוצאות החזקת הבית; העובדה שמטוב ליבם שילמו הוצאות אלו במקום אביהם כשכבר לא היה מסוגל לעשות כן בשל מצבו הרפואי לא מחייבת אותם להמשיך לאחר פטירתו. ככל שהתובעת סבורה, כי קמה לה עילה נגד העיזבון עליה להגיש הליך מתאים.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

בתמ"ש 28747-01-16 הוסיפו –

- ו. מו"מ שנוהל לאחר חתימת הסכם שנת 2005 נעשה למעלה מן הצורך ולפנים משורת הדין.
- ז. שני ההסכמים מהווים מעשה בית-דין דין המקים מחסום מפני תביעה. בוודאי בשלב מאוחר זה, חוסר תום הלב וזהות העילה, נישואי הצדדים ויחסי הרכוש ביניהם; אין צורך בדיון ענייני לגופם של דברים כדי ליצור מעשה בית-דין. אף פסק דין שניתן בהסכמה, בפרט הסכם שאושר, יוצרים מעשה בית-דין;
- ח. ההסכם משנת 2005 שכוותרו "Addendum to Divorce Settlement" תרגומו ופירושו לעברית הוא "נספח" או "תוספת". במהותו מהווה שינוי נקודתי להסדר הבעלות בנכס והשימוש בו ואין בו כדי לפגוע במעמד של ההסכם משנת 2004.
- ט. בסעי' 20(ו) לסיכומיה טענה התובעת כי התביעה הרכושית שהגיש הנתבע בשנת 2003 בבית המשפט בניו יורק (נספח ב' לכתב ההגנה מטעם הנתבע) אשר נמחקה בהסכמת הצדדים היא תביעה לגירושין אזרחיים שהגיש הנתבע בפלורידה בשנת 2014 ולא כך. תביעת הגירושין בפלורידה לא כללה תביעה רכושית ואינה סותרת את ההסכמים.
- י. התובעת המתינה עם הגשת התביעות למעלה מ-11 שנה ממועד חתימת ההסכם משנת 2005 ו-13 שנה לאחר הפרידה מהנתבע. התובעת הודתה, כי הגישה התביעות נוכח הפרת הבנים את השקט שלה בנכס וביקשו להשכיר את הקומה התחתונה בנכס. בדיונים התובעת כלל לא הזכירה שנשארו עניינים פתוחים בין הצדדים אלא טענה לאי קיום ההסכמים מצד הנתבע. לא הייתה סיבה להגשת התביעות; טענת התובעת שפחדה כביכול מהנתבע ובניו נטענה בעלמא ללא ראיות. התובעת התקשתה להסביר בחקירתה מדוע בשנת 2016 חדלה לפחד מהם בעוד שמשנת 2011 הנתבע לא הגיע לישראל.
- יא. הסכם הגירושין שנזכר בסעיף 3 להסכם משנת 2004 נועד לעסוק בהעברת הזכויות מהנתבע לתובעת כהסכם נפרד לצרכי מיסוי כהעברה אגב גירושין אשר פטורה ממס. סוכם, כי בשלב ראשון הנכס ששייך לבנים יעבור על שם הנתבע, בשלב השני יעבור לשם התובעת אגב הגירושין. אילו הייתה ההעברה מתבצעת ישירות מהבנים לתובעת, לא ניתן היה לקבל פטור ממס שחל רק בעסקאות של העברת זכויות אגב גירושין. ההסכם משנת 2005 נקרא לצרכי מס "הסכם גירושין". לא בכדי המונח "הסכם גירושין" נזכר רק בהסכם משנת 2005 כבדרך אגב בהקשר של הנכס ואין בו כל הוראה פוזיטיבית כי ייחתם הסכם חדש; במועד חתימת ההסכם משנת 2005 ולאחר שהתובעת ויתרה על זכות הבעלות בנכס והתייטר צורך בהסכם ייעודי להעברתו אליה. ההסכם משנת 2004 היווה הסכם גירושין סופי למעט בנוגע להעברת הזכויות בנכס.
- יב. דין טענת התובעת שההסכמה להעביר את הנכס על שמה הייתה כביכול חלק מחובת הנתבע בתשלום מזונותיה, להידחות. היא העלתה טענה זו בחוסר תום לב מוחלט רק

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

בהליך הרכושי. בתביעתה למזונות אישה ובתצהירה שם לא העלתה הטענה במפגיע; לאחר סידור הגט אין כל יסוד הלכתי או משפטי לחיוב הנתבע במזונות; משכוונת הצדדים בהסכמים הייתה לסיים את הנישואין תוך זמן קצר, הרי שאין כל היגיון בתשלום מזונות אישה, לא בהענקת הנכס וגם לא בתשלום \$1,500,000; בהסכמים אין התייחסות לסוגית מזונות אישה; אמנם במסגרת רישיון המגורים בנכס הסכים הנתבע לשאת באופן מוגדר ומצומצם בחלק מההוצאות המשותפות. הגם שכך, אין בהסכמה זו לאיין פטור ממזונות.

דיון והכרעה בעניין מעמד ותוקף ההסכמים

15. ככלל, אישור הסכם בפני ערכאה משפטית מוסמכת נדרש כאשר מדובר בהסכם ממון הצופה פירוק הנישואין (בגירושים או מוות) או כשיש בו כדי לשנות מהסדר איזון המשאבים הקבוע [בחוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג-1973](#) (להלן: "[חוק יחסי ממון](#)").

נקודת המוצא, על יסוד הוראת [סעיף 2 לחוק יחסי ממון](#), כי הסכם ממון טעון אישור בפני בית משפט לענייני משפחה או בית דין דתי שיינתן לאחר שנוכח בית המשפט או בית הדין כי בני הזוג עשו את ההסכם בהסכמה חופשית ובהבינם את משמעותו ותוצאותיו. בית המשפט העליון עמד על חשיבות אישור הסכם הממון וקבע:

"בגלל היחסים המיוחדים, העדינים והמורכבים, הקיימים בין בעל לתובעת, קבע המחוקק, כי אין תוקף להסכם ממון ביניהם, אלא אם כן משתכנעת ערכאה שיפוטית, שההסכם נעשה מתוך רצון חופשי, ללא לחץ, וששני הצדדים הבינו בדיוק במה המדובר ומהן התוצאות האפשריות של חתימתם על אותו הסכם".
(ראו למשל [ע"א 4/80 מונק נ' מונק](#), פ"ד לו(3) 421, 428; [ע"א 490/77 נציה נ' נציה](#), פ"ד לב(2) 621, 624).

מוכרות בפסיקה שתי גישות עיקריות בשאלת מעמדו של הסכם ממון או גירושין אשר נחתם על ידי הצדדים אך לא אושר בהתאם להוראות החוק. וכך סוכם הדברים על ידי בית המשפט העליון (כב' השופטת ע. ארבל):

"השאלה האם יש מקום להכיר בתוקפו של הסכם ממון שלא אושר על ידי בית המשפט לא זכתה לתשובה חד-משמעית בפסיקה, ויש לגביה דעות לכאן ולכאן, בתלות בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה. מחד גיסא, יש הסוברים כי אישור המוענק על ידי בית משפט להסכם ממון מהווה תנאי לתקפותו, ומאידך גיסא, יש הרואים באישור זה רובד נוסף להסכם שערכו בני הזוג, אשר לפיו, גם הסכם ממון שלא אושר על ידי בית המשפט, עשוי להיחשב להסכם תקף על פי דיני החוזים (לסקירה ממצה של הגישות בעניין, ראו: ניסים שלם יחסי ממון ורכוש - הלכה למעשה 153-173 (2001)).
(בע"מ [4547/06 פלוני נ' פלוני](#) תק-על 2006(2), 3776, 3779 (2006)).

ביחס להסכם ממון שלא אושר בערכאה מוסמכת אך הצדדים נהגו לפיו, התפתחה דוקטרינה פסיקתית המעניקה להסכם שכזה תוקף מעשי של הסכם רגיל מחייב מכוח עקרונות כלליים

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

של המשפט וביניהם תום הלב, ההשתק והמניעות. משמעות הדבר היא שכאשר צדדים קיימו חלקים נרחבים מההסכם בראותם אותו כהסכם תקף וכאשר עבר זמן רב ממועד האישור או הביצוע ולא נטען כנגד תוקפו של ההסכם, אז יש בדוקטרינת תום הלב שבהוראת [סעיף 39 לחוק החוזים \(חלק כללי\), התשל"ג-1973](#) כדי להתגבר על דרישות צורניות, לחסום העלאת טענות בדבר תוקף ההסכם ולאפשר אכיפת הסכם שלא אושר.

על כך עמד בית משפט העליון [בע"א 151/85 רודן נ' רודן](#) פ"ד לט(3) 186, 193-194 :

"נראה לי, כי במקרה זה מנועה המשיבה 2 מלהעלות טענה זו בשלב כה מאוחר, 9 שנים לאחר שנכרת ההסכם, לאחר שהיא קיבלה את מה שההסכם העניק לה ובעת שהיא נדרשת לעמוד בנדרש ממנה על פיו. העובדה, שהיא נהגה על פי ההסכם במשך 9 שנים, מעידה על כך, שהיא הכירה בתוקפו, וכי אישור בית המשפט המחוזי עמד בדרישותיה, וכי היא חתמה על ההסכם מתוך רצון חופשי ומתוך מודעות מלאה להשלכותיו. העלאת טענה זו בשלב כה מאוחר הינה שימוש בזכות שלא בתום-לב, דבר העומד בסתירה [לסעיף לחוק החוזים \(חלק כללי\), תשל"ג-1973](#)... בנסיבות שלפנינו, נעשה שימוש בזכות לטעון את הטענה בדבר אישור בלתי נאות של החוזה על-ידי בית משפט בחוסר תום-לב, ועל-כן דין טענה זו להידחות".

ראו גם: [בע"מ 7734/08 פלוני נ' פלונית](#) (24.4.10); [בע"מ 9126/05 פלוני נ' פלונית](#) (26.1.06); [רע"א 4928/92 עזרא נ' המועצה המקומית תל-מונד](#), פ"ד מז(5) 94, 100; [ע"א 3868/95 ורבר נ' ורבר](#), פ"ד נב(5) 817, 827-828, 842-843; [בג"צ 8820/07 פלוני נ' בית הדין הרבני האזורי אשקלון ואח'](#) (24.3.08); [בע"מ 4547/06 פלוני נ' פלונית](#) (11.6.06); [ע"א 579/83 זוננשטיין נ' גבסו](#), פ"ד מב(2) 278 (1988); [ע"א 196/87 שוויגר נ' לוי](#), פ"ד מו(3) 2 (1992); [ע"א 986/96 קלמר נ' גיא](#), פ"ד נ(1) 185; [בג"צ 10605/02 גמליאל נ' בית הדין הרבני הגדול](#), פ"ד נח(2) 509, 523-533; [ע"א 7687/04 ששון נ' ששון](#), פ"ד נט(5) 596, 612).

16. אין מדובר אלא בחריג לכלל של אישור הסכם כדין בהתאם להוראות [חוק יחסי ממון בין בני זוג](#). ככזה יש ליישמו במשורה ובמקרים חריגים בלבד. פנים לעניין זה דברי כב' השופט רובינשטיין [בע"מ 7734/08 פלוני נ' פלונית](#), פסקאות י"ח-י"ט לפסק הדין (27.4.10):

"אך המחוקק אמר דברו, וכל עוד דברו בעינו חשוב להדגיש, כי מקרים אלה יהיו החריגים. בדומה לכך, כשם שרק במקרים חריגים חוזה שלא נחתם יחייב את הצדדים לו מכוח עקרון תום הלב, כך רק במקרים חריגים יחייב הסכם ממון שלא אושר (אף אם נחתם) את הצדדים לו מכוח עיקרון זה. על בתי המשפט לזכור, כי דרך המלך היא אישור ההסכם כדין בהתאם להוראות החוק. י"ט. לא רק שהקפדה מצד בית המשפט - ואף בשבע עיניים - על אישור כדין היא מצוות המחוקק שנימוקיה (כאמור) בצדה, יש בה גם כדי להגביר את הודאות בשאלה אילו הסכמים יצאו מכלל טיוטה שאינה מחייבת והגיעו לכלל הסכמי ממון, ואילו נותרו כשכבה גיאולוגית נוספת בהיסטוריה של המשא ומתן, ללא "שורה תחתונה" של תוקף מחייב. בסופו של יום, "קביעת גבולות היא בלתי

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

נמנעת, פעמים רבות, לשם קיומה של הוודאות המשפטית – למען ידע כל א. היכן הוא עומד ומהן זכויותיו וחובותיו" ([בג"צ 8803/06](#) גני חוגה בע"מ נ' שר האוצר [פורסם בנבו] - השופט, כתוארו אז, מ' חשין) – בקבעו חובה לאשר את ההסכם הציב המחוקק גבול ברור, ולמעט באותם מקרים חריגים בהם יהיה מושקף צד להסכם מלהעלות טענה לגבי העדר אישור כדין נוכח התנהגות הצדדים להסכם, הגבול הוא זה הקבוע בחוק (לסוגיה קרובה השוו [בע"מ 8769/08](#) פלוני נ' פלוני [פורסם בנבו])."

ומן הכלל אל הפרט –

17. העובדות שאינן שנויות במחלוקת:

- א. זכות הבעלות הרשומה בבית למועד הגשת התביעות על שם הבנים, כעולה מנסח טאבו שצורף כנספח א' לכתב הגנה בתמ"ש 40977-01-13.
- ב. כפי שיפורט בהרחבה במסגרת הדיון בתביעה הרכושית, התובעת לא הוכיחה כי רישום הנכס על שם הבנים לא משקף את המצב בפועל וכי הנתבע הוא הבעלים האמתי.
- ג. ההסכם משנת 2004 שכותרתו "הודעה על הסכם פשרה" אושר וקיבל תוקף של פסק דין על ידי הערכאה המוסמכת על פי הוראות [חוק יחסי ממון](#) ו**חוק בית המשפט לענייני משפחה**, התשנ"ה-1995 (פרוט' 14.7.04, עמ' 1 שורות 15-19).
- ד. ההסכם משנת 2004 לא קיים במובן זה שזכויות הבנים בנכס לא הועברו ע"ש התובעת; בני הזוג לא התגרשו.
- ה. ההסכם משנת 2005 לא אושר על ידי בית המשפט.
- ו. בעקבות ההסכם משנת 2005 - שולם לתובעת \$1,500,000; מאז נחתם התובעת מתגוררת בקומה העליונה בנכס מבלי לשלם דמי שכירות או דמי שימוש.

18. שני ההסכמים מתייחסים בין היתר כעולה מלשונם המפורשת והברורה בהסדרת הזכויות בבית והשימוש בו. זאת נלמד מהיקף סעיפי ההסכם בסוגיה זו ותוכנם. בהסכם משנת 2004 למעלה ממחצית סעיפי ההסכם עוסקים בסוגיות זכויות הבעלות בבית והשימוש בו (סעיפים 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7א-ב, 8, 9), ההסכם משנת 2005 על כל סעיפיו. ההסכם משנת 2004 כאמור אושר וניתן לו תוקף של פסק דין בהתאם [לחוק יחסי ממון](#) ולחוק בית המשפט לענייני משפחה ואילו ההסכם משנת 2005 לא אושר לפני ערכאה משפטית מוסמכת אך קיים על ידי הצדדים בהתנהגות.

יאמר כבר בראשית הדברים וינומק להלן - מחומר הראיות שהונח לפניי כמו גם מעדויות הצדדים על נסיבות כריתת ההסכמים ואומד דעתם במועד חתימת ההסכמים והתרשמותי הבלתי אמצעית מהחקירות, כמו גם מהתנהגות הצדדים במהלך השנים - הגעתי לכלל מסקנה כי שני ההסכמים תקפים. ההסכם משנת 2005 משנה מההוראות שנכללו בהסכם משנת 2004 ביחס לזכויות הבעלות, השימוש בנכס ותשלום הוצאות, על דרך ביטולן והחלפתן.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

19. מהבחינה המהותית והלשונית ההסכם משנת 2005 שינה את ההסכמות בסעיפים 1, 2, 3 סיפא, 5-7 על דרך ביטולן.

להמחשת הנטען יובאו סעיפי ההסכם משנת 2005 כלשונם, וכך נכתב (הדגשות אינן במקור):

"Whereas Divorce Settlement stipulated that C. would transfer the marital domicile at... Israel to B..

Whereas Parties **wish to amend their prior agreement** as follows:

1. **Transfer** of marital domicile located at ... **will be cancelled and the ownership shall remain with A... J..**
2. B.will be paid . Million US Dollars **in lieu of receiving Title to the marital domicile.**
3. B. **will retain the right to live in the upstairs apartment of the marital domicile rent free for the duration of her lifetime.** This right shall not be transferable to any other person when B. either moves out of the house or is deceased full possession of the house shall be returned to A. and J.."

ההסכם משנת 2005 ביטל את הסכמת הצדדים בהסכם משנת 2004 בכל הנוגע להעברת זכות הבעלות בבית מהבנים לתובעת וקבע במקומה הסכמות אחרות לפיהן לתובעת זכות מגורים בקומה העליונה לכל ימי חייה, וכן התובעת תקבל סך \$1,500,000 "במקום קבלת בעלות על בית המגורים" (לשון ההסכמה בסעיף 2 להסכם משנת 2005).

20. אני מקבלת טענת הנתבעים להרחבת חזית בטענת התובעת בסיכומיה על היחס בין ההסכמים. בסעיף 12 לסיכומי התובעת (בתביעה לצו עשה) טענה לראשונה "כי ההסכם השני הינו, כעולה מפורשות מכותרתו, "נספח" להסכם הראשון. ההסכם השני לא קבע את ביטולו של ההסכם הראשון, ואינו מחליף אותו...". טענתה זו לא הובאה קודם לכן בכתבי טענותיה האחרים בהליך זה ובהליכים הקשורים והיא עומדת בסתירה פנימית לטענותיה בעניין בסעיף 8 בעמ' 2 בתצהירה מיום 31.3.19 ובסעיפים 71-73 בתצהירה מיום 10.5.19. וכך נכתב:

"ג. ... אני נאלצתי לוותר על זכויות ע"פ ההסכם הראשון מיום 14.07.14, לאחר שבמשך חודשים רבים לא קיימו בעלי ובניו את התחייבויותיהם על פיו, ולאחר שהבנתי כי אם לא אכנע לדרישותיהם ואוותר על זכויותי ע"פ אות ההסכם, יגרור אותי בעלי, כפי שהבטיח, להתדיינויות משפטיות ארוכות ומתישות, כאשר יתרונו הכלכלי עלי ידוע ומובן.

בשל האמור הסכמתי לוותר על התחייבות בעלי והבנים להעביר את זכויות הבעלות בבית לשמי, בתמורה לקבלת 1.5 מיליון דולר ארה"ב... לשם כך נחתם ביני לבין בעלי ההסכם מיום 23.03.05, ההסכם-השני, הסכם אשר לא אושר ע"י כב' ביהמ"ש.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

ובהמשך:

71. בחלוף כתשעה חודשים מיום אישורו של ההסכם הראשון, ומאחר והנתבע טרם עשה מאומה על מנת לקיימו, ואף הערים עלי קשיים ודרישות, ובנוסף לא היו לי כל כספים למחייתי ולתשלום החשבונות, ונותרתי בחשש גדול, נאלצתי להסכים לשנות/ "לתקן" ("amend") חלק מן האמור בהסכם, על אף שכבר אושר וקיבל תוקף של פס"ד.

72. בלית ברירה ... נאלצתי להסכים לתיקונם של סעיפים בהסכם הראשון, וביום 21.03.2005, חתמתי על הסכם נוסף, באנגלית, הסכם אשר לא קיבל את אישורו של כב' ביהמ"ש...

73. בהסכם השני בוטלה העברת הזכויות לשמי, ובמקומה שולמו לי 1.5 מליון דולר, אשר אמורים היו לשמש למזונותי עד לסידור הגט, והובטחה לי זכות מגורים בלתי-הדירה, בקומה העליונה של בית מגורינו, ללא תשלום מצידי, לכל ימי-חיי, או עד שאפסיק לגור בבית עוד סוכם כי הנתבע ישלם את כל המיסים עבור הבית, את הוצאות אחזקת בריכת השחיה ואת חשבונות החשמל והגינון. וכן סוכם כי הדירה בקומת הקרקע תישאר לשימוש של הנתבע - ושלו בלבד."

הלשון בה נוקטת התובעת בתצהירה בתיאורה את היחס בין שני ההסכמים: "בהסכם השני בוטלה", "ובמקומה", "נאלצתי להסכים לשנות/ לתקן ("amend") חלק מן האמור בהסכם" תומכת בגרסת הנתבעים ההסכם משנת 2005 ביטל את ההסכמות הקודמות בהסכם משנת 2004 בכל הנוגע לזכות הבעלות בנכס והשימוש בו ושינה/ תיקן אותן.

21. מסקנה זו מתחזקת גם מנסיבות כריתת ההסכמים, התנהגות הצדדים ואומד דעתם כעולה מעדויותיהם.

התובעת - אישרה בעדותה שההסכם משנת 2005 בא במקום ההסכם משנת 2004 בכל הנוגע לנכס, ובלשונה (פרוט'), עמ' 26 שורות 18-20, 24-27; עמ' 27 שורות 30-32, הדגשה שלי - ע'ביג':

ש" הנספח הוא לא במקום ההסכם ב-2004 בקשר לבית?
ת. כן, במקום. הבית היה שווה 4 מיליון. קיבלתי 1.5 מיליון ואת הזכות לגור בבית במקום להעביר את הבית על שמי כי זה לקח כל כך הרבה זמן. כבר עברו 8 חודשים וזה עדיין היה בידיים של ג'..
בימ"ש:

ש. יש את ההסכם הראשון מ-2004 שבית משפט אישר שהזכויות בבית יעברו על שמך. אח"כ חתמתם על נספח ב-2005 שבא במקום שהזכויות יעברו על שמי את מקבלת 1.5 מיליון דולר. אז זה במקום. לפי גישתך קיבלת את ה-1.5 אז את כבר לא צריכה לקבל את הזכויות בבית?
ת. נכון."

ש. את עדיין עומדת מאחורי ההצהרה שלך? שההסכם השני תקף ושפעלתם לפיו?

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

ת. כן.

22. ההסכם משנת 2005 קיים בהתנהגות הצדדים בכל הנוגע לשינוי ההוראות, כך גם טענה התובעת בסעיף 10 לסיכומיה (בתביעת הרכוש), כי: "הסכם זה קיים בחלקו, דירת המגורים נשארה ע"ש בניו של הנתבע, לתובעת שולמו 1.5 מיליון דולר ארה"ב, התובעת נשארה לגור בקומה העליונה בבית, הוצאות האחזקה המוטלים על הנתבע שולמו עד לשלב מסוים". התובעת הודתה שההסכמות משנת 2005 החליפו את הוראות ההסכם משנת 2004 וקיומו בהתנהגות הצדדים, שולם לה \$1,500,000 והיא נותרה להתגורר עד עצם היום הזה בקומה העליונה בנכס (ראו עדותה בפרוט', עמ' 3 שורות 17-19; עמ' 26 שורות 10-11). היא מייחסת את החלק שלא קיים בהסכם לשימוש של אחרים בקומת הקרקע בלבד.
23. הדבר גם מתיישב ועולה גם מתוך עדותה בדבר המניע שלה להגשת התביעות – רצון הנתבעים בשנים 2015-2016 להשכיר את קומת הקרקע בבית כך שישמש צדדי ג' נוספים הוא שעורר את הצורך בהגשת התביעות מצדה (פרוט', עמ' 2 שורות 22-26; עמ' 3 שורות 15-16; עמ' 8 שורות 9-11; עמ' 24 שורה 31; עמ' 30 שורות 19-23; עמ' 32 שורות 18-31).
24. אף נסיבות כריתת ההסכמים תומכות במסקנה שמהות ההסכם משנת 2005 הייתה לתקן ולשנות מההסכם משנת 2004 בכל הנוגע לזכויות והשימוש בבית. ההסכם משנת 2004 נחתם על רקע ההליכים המשפטיים בארה"ב ובישראל שהתנהלו באותה עת בין הצדדים (תביעת הנתבע בעניין הרכוש בניו יורק ותביעת התובעת למזונות בישראל) והביא למחיקת ההליכים (פרוט', עמ' 4 שורה 32; עמ' 20-31; עמ' 29 שורות 1-12). הזכויות בבית לא עברו מהבנים לתובעת במשך כשמונה חודשים מאז נחתם הסכם 2004 ועל הרקע הזה נחתם ההסכם משנת 2005. התובעת לא עתרה בתקופה זו לאכיפת ההסכם משנת 2004 ותחת זאת חתמה על ההסכם משנת 2005.
25. התובעת לא הוכיחה קיומם של פגמים בכריתת ההסכם משנת 2004 מכח הוראות [סעיפים 14-18 לחוק החוזים \(חלק כללי\)](#), [התשל"ג-1973](#) (להלן: "[חוק החוזים](#)") לא טענה כך בלשון מפורשת בכתבי טענותיה ובעדותה וממילא לא הגישה תביעה לביטול. הגם שטענה כי פחדה מהנתבעים, התובעת לא הניחה כל הסבר ענייני מדוע במשך כ-13 שנים חייה בצל הפחד ומדוע במועד הגשת התביעות חדלה מלפחד ואף נמנעה מלפרט מהו אותו פחד שמנע ממנה הגשת תביעות קודם לכן. מעדותה מתקבל הרושם כי לא היה זה פחד שהניע אותה לפעול או שלא לפעול כי אם הפרה נטענת של הנוחות שחוותה בסטטוס-קוו ששרר בין הצדדים. כך העידה (פרוט', עמ' 29 שורות 33-34; עמ' 30 שורות 1-20):

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

- ש"ש. את ניסית להסביר לביהמ"ש למה לא הגשת תביעה לגירושין. לא הסברת למה לא הגשת תביעה רכושית 13 שנים.
- ת. כי פחדתי מהמשפחה הזאת וחיייתי בשלום עד שהם התחילו להטריד אותי ואז התביעה החלה.
- ש. ועכשיו אינך מפחדת?
- ת. עכשיו אני כל כך מבוגרת שלא אכפת לי.
- ש. האם נכון שלא תבעת כי קיבלת 1.5 מיליון דולר וכתוב בהסכם שזה סילוק מלא של כל התביעות?
- ת. לא רציתי לחיות בלי גירושין. לא יכולתי להתחתן שוב. לא יכולתי לצאת עם גברים. לא הגשתי תביעה רכושית כי אני מפחדת מהאנשים האלה. היה לי מספיק כדי לחיות לכמה שנים.
- ש. למה את מתכוונת שאת מפחדת?
- ת. אם את יודעת איך האנשים האלה מתנהגים בארה"ב זה די מפחיד. הייתי מעדיפה שלא לדבר על כך. בעלי פגע עם רכבו במישהו ואז התקשר למישהו שיגיד שרכבו היה במוסך. כך האנשים האלה מתנהגים.
- ש. ומה קרה ב-2016 שכבר לא פחדת?
- ת. הם שיגעו אותי. הוא הגיע עם כל הזונות שלו לקומה התחתונה, הוא הגיע לשבועיים שלושה בכל פעם עם החברות שלו, ק..
- ש. בשנת 2016 הוא הגיע לארץ?
- ת. לא.
- ש. למה הפסקת לפחוד?
- ת. אני מבוגרת וכבר נמאס לי מזה שהם משגעים אותי".

התובעת לא טענה כי שלחה הודעת ביטול ולא העלתה אפשרות להשבת סך \$1,500,000 שקיבלה בעקבות תיקון ההסכם.

26. ועוד יוסף - ההסכם משנת 2005 מתייחס לנכס ספציפי. נכס הרשום על שם הבנים, ונקבע לגביו בהסכם קודם משנת 2004 כי יועבר על שם הנתבע ולאחריו על שם התובעת במסגרת יחסיה עם הנתבע. בהסכם משנת 2005 אשר נחתם על ידי התובעת והנתבע ובמערכת היחסים ביניהם, בוטלה ההסכמה כי הנכס יירשם על שם התובעת והוסכם כי הזכויות יותרו על שם הבנים. במקום העברת הזכויות על שם התובעת תקבל סכום כספי וזכות מגורים. גם אם יימצא לראות בהסכם מסוג זה "הסכם ממון" כהגדרתו [בחוק יחסי ממון](#), בחוק עצמו (סעיף 5(א)(3)) כמו גם בפסיקה קיימת אבחנה בין הסכם ממון לפי החוק, לבין "סתם" הסכם אשר נערך על ידי בני זוג בכתב לגבי נכס ספציפי. אני מוצאת כי הסכם זה מקיים את אותה הגדרה ומהווה הסכם בר תוקף, מעבר לקביעה כאמור כי הצדדים פעלו על פיו וקיימו אותו בהתנהגותם (השוו [בג"צ 10605/02 גמליאל נ' בית הדין הרבני הגדול](#), פ"ד נח(2) 529).

גישה זו נסמכת על פסיקה קודמת אשר צוטטה שם מתוך [ע"א 169/83 \(שרעבי\) שי נ' \(שרעבי\)](#) [שי](#), פ"ד לט(3) 776, ושם נקבע:

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

"אין לראות ב"הסכם ממון" את חזות הכול מבחינת יחסי הממון בין בני-זוג, ויש להבדיל הבדל היטב בין "הסכם ממון" - או בהעדרו, המלא או החלקי... לבין הסכם רגיל או הענקת מתנה או עיסקה אחרת בין בני הזוג במהלך חיי הנישואין לפי הדין הכללי"

ועוד ראו לעניין זה דברי כב' השופט ניל הנדל [בבע"מ 7468/11 פלוני נ' אלמונית](#) [פורסם בנבו] (3.7.12).

27. לאור כל האמור לעיל נקבע –

הסכם משנת 2004 אשר אושר וקיבל תוקף של פסק דין ביום 14.7.04 ולא בוטל – ותקף כפוף לשינויים בו במסגרת ההסכם משנת 2005 ;
הסכם משנת 2005 אשר תיקן את ההסכם משנת 2004 הגם שלא אושר על ידי בימ"ש - תקף על יסוד כוונת הצדדים, התנהלותם בפועל לפיו משך שנים וקיומו.

טענת הנתבעים כי ההסכמים מהווים מעשה בית דין המונע מהתובעת לעתור בתביעות למזונות ורכוש – נדחית.

28. לטענת הנתבעים - ההסכם משנת 2004 מסיים את כל המחלוקות בין הצדדים לרבות המחלוקות בענייני מזונות ורכוש. משההסכם קיבל תוקף של פסק דין, אז הוראותיו בשינויים המחויבים בהתאם להסכם משנת 2005 שתיקן אותו ונחתם אחריו, מהווה מעשה בית דין אשר מונע מהתובעת להגיש תביעותיה פעם נוספת.

לטענת התובעת - הצדדים לא הגיעו להסכמה בענייני הרכוש. ההסכמים משנת 2004-2005 מתייחסים לסוגית מזונותיה ומדורה בלבד. ההסכם משנת 2004 אושר בתביעת המזונות שהגישה ועל כך גם מלמדת לשון ההסכם לפיה ענייני הרכוש יסוכמו בהסכם גירושין שיחתם ביניהם ולא נחתם; הזכות למגוריה בקומה העליונה בנכס וסך \$1,500,000 ששולם לה נועדו לשמש מזונותיה כהסדר זמני עד אשר ייחתם הסכם גירושין ויחולק רכוש הצדדים. על פניו, בהסכמים אין התייחסות למזונותיה של התובעת וכך גם אין אזכור בין התשלום וזכות המגורים של הנתבע בנכס לבין מזונותיה. כך למשל, בהסכם משנת 2005 מתייחס התשלום של \$1,500,000 כתשלום חלף קבלת זכות הבעלות בנכס.

29. מעיון בחומר הראיות שהונח לפני ומעדויות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי ההסכמים שנחתמו בין הצדדים בשנים 2004-2005 אינם מהווים הסכם גירושין כולל. מעבר לכך, הנתבעים סומכים טענתם על סעיף אחד מההסכם משנת 2004 בו נרשם כי ההסכם מסלק באופן סופי ומוחלט את תביעות הצדדים בישראל ובארה"ב (סעיף 13). אלא שההסכם משנת 2004 בכללותו לא קיים על ידי הצדדים ובמכלול הנסיבות הקיימות והראיות שלפני ועל כך להלן, לא מצאתי כי נכון לאכוף סעיף אחד מתוך ההסכם.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 14-11-16865-כ. נ' א.

תמ"ש 16-01-28747-א. נ' כ.

תמ"ש 16-02-31938-א. נ' כ.

30. לשון ההסכם משנת 2004 מלמדת על היות ההסכמים מעין שלב ביניים לפני הסכם הגירושין

בסעיף 3 להסכם קבעו התובעת והנתבע:

"התובעת והנתבע... מתחייבים בהסכמה ומרצונם החופשי להתגרש ... במסגרת הסכם הגירושין שבין הצדדים, כמו בהסכם זה מתחייב בזאת כבר עתה הנתבע מס' 1 להעביר לתובעת את הבעלות, החזקה והשימוש הבלעדי בבית"

המילים "במסגרת הסכם הגירושין", "כמו בהסכם זה" ו-"מתחייב בזאת כבר עתה" מלמדות על היות הסכם שנת 2004 מעין שלב ביניים של פשרה. סילוק תביעות הדדיות של הצדדים שהיות תלויות ועומדות אותה העת, כמו גם הסכם גירושין עתידי שייערך.

נקיטת הצדדים לשון "כמו בהסכם זה" שמשמעותה המילולית היא תוספת (ובמילים אחרות: בהסכם הגירושין וגם בהסכם זה) מתיישבת עם גרסת התובעת שההסכם משנת 2004 לא היה הסכם גירושין וגם לא נחתם הסכם אחר כזה באותה העת.

מסקנה זו מתחזקת גם מתוך בחירת תיבת המילים "כבר עתה" ביחס להתחייבות הנתבע כלפי התובעת. הוזה אומר: הגם שדובר בשלב ביניים, מתחייב הנתבע להסדיר לפני ובטרם (=כבר עתה) עריכת הסדר גירושין כולל.

בנסיבות אלו לא ניתן לקבל את טענת הבנים לפיה כוונת הצדדים בנוסח סעיף 3 כפי שנוסח, כפי הסכם גירושין עתידי ייערך רק לצורך מס ולסיווג עסקת העברת הזכויות בנכס כהעברה אגב גירושין שהנה פטורה ממס.

31. לא מצאתי בכותרת הסכם משנת 2005 "Addendum to Divorce Settlement", כדי לשנות

ממסקנתי. הסכם משנת 2004 הוכתר על פי הכותרת שנתנו לו הצדדים כ"הודעה על הסכם פשרה". כותרת מאוחרת שניתנה לו בהסכם שנת 2005 אין בה כדי לשנות מטיבו, טבעו או מהותו של ההסכם. מתוך שכך, נדחית טענת הנתבעים על אגביות אזכור המונח "הסכם גירושין" בכותרת הסכם משנת 2005.

32. הוכח כי הצדדים ניהלו מו"מ לחתימת הסכם גירושין.

מעדויות הצדדים וטענות באי כחם נלמד, כי המו"מ בין הצדדים התקיים שנים רבות לאחר חתימת ההסכמים בשנים 2004-2005 ונכשל לקראת שנת 2016. הדבר מחזק שבעתיים את המסקנה כי ההסכמים לא היוו הסכם גירושין וכוונת הצדדים הייתה שייחתם הסכם כזה בעתיד.

בדיון קדם משפט מיום 17.7.17 נטען (פרוט', עמ' 1 שורות 20-12; עמ' 2 שורות 7-1):

"ב"כ התובעת:

במשך חודשים ארוכים עמלו 6 עורכי דין, 3 עורכי דין בארץ ו-3 בחו"ל כדי להגיע להסכם כולל.

הם כבר היו בפני חתימה.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

אני יכולה לומר שהגענו להסכם, שרגע לפני החתימה, עורכי הדין החדשים הגיעו עם כל מיני הערות וגם לזה מצאנו פתרונות והציבו דד לייך לתובעת, שאם היא לא חותמת על ההסכם עד מועד מסוים, אז אין הסכם. הודעתי לחברי שהתובעת התייעצה עם יועץ מס בינלאומי והיא צריכה ייעוץ בעניין ולכן ההודעה תתעכב ביומיים. חברי לא הסכים. יומיים לאחר מכן התובעת החליטה לחתום על ההסכם לאחר ייעוץ שקיבלה ונאמר לה על ידי הצד השני שמאוחר מדי. אז מצאנו את עצמנו שוב בבית המשפט."

...

עו"ד פרידמן:

אני סבור כי כבר חצינו את הגבול כאן כשדובר על תוכן ההסכם, ייעוץ מס כזה או אחר, דד ליינים וכו'.

מה שכן, המו"מ הזה נמשך שנים רבות ולא הגענו להסכמה. אנו לא מוכנים כיום לחתום על ההסכם.

עו"ד פרימר:

גם מרשי אינו מוכן לחתום על ההסכם היום."

כך עולה גם מתשובת ב"כ התובעת לשאלת בית המשפט לעניין השיהוי בהגשת תביעותיה (11 שנים לאחר שנחתם ההסכם משנת 2005, פרוט', עמ' 2 שורות 22-26:

"לשאלת בית המשפט לגבי מועד הגשת התביעה בפברואר 2016, לאחר שנחתם ההסכם הזה, כשהתובעת היא בת 82, חיפשה חיים שקטים. התובעת התגוררה בביתה ב... פיתוח ואמרה שיום אחד היא תצטרך להתמודד עם כל הדברים. התובעת אמרה שלפני 4 שנים הופר השקט והנתבעים באו וביקשו להשכיר את הקומה התחתונה בבית ב... פיתוח בניגוד להסכם משנת 2004."

33. לא חל מעשה בית דין בכל הנוגע לתביעת התובעת לאיזון משאבי הצדדים

ההסכם משנת 2004 מתייחס לנכס אחד בלבד ולהסכמת הצדדים להתגרש במסגרת הסכם גירושין כולל שייחתם על ידם בעתיד;

תביעת גירושין אזרחית שהגיש הנתבע בארה"ב אמנם התייחסה לרכוש הצדדים אך לא נכלל בכתב התביעה שם פירוט לגבי רכוש כלשהו, לא התקיים דיון ענייני שם בסוגית הרכוש וטענת התובעת כי התביעה שם נמחקה בהסכמה לפני עריכת ההסכם בשנת 2004 - לא נסתרה (פרוט', עמ' 4 שורות 27-30); קודם להליך זה לא התקיים בערכאה אחרת בארץ או בחו"ל דיון ענייני בסוגית גילוי ואיזון רכוש הצדדים וחלוקת משאביהם.

34. מלבד הבית אין התייחסות בשני ההסכמים לחלוקת רכוש הצדדים ואיזון משאבים כולל.

אינני מקבלת את טענת הנתבעים כי ההסכמים הסדירו את כל סוגיות הרכוש ואיזון המשאבים בין הצדדים באופן שבו תמורת \$1,500,000 ויתרה התובעת על זכויותיה בבית ובמשאבי הצדדים.

דברי כב' השופטת ע. ארבל [בבג"צ 7947/06 איילת קהלני נ' ביה"ד הרבני הגדול](#), סע' 4 לפסק הדין- (24.12.06) סללו את הדרך לפרשנות הסכמים בסכסוכים בין בני זוג שבהם הושמטו

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

רכיבים, לפיה ויתור על זכויות צריך להיעשות במפורש. על הטוען לויתור או מחילה נטל ההוכחה:

"במיוחד אני סבורה כי יש ליתן את הדעת לויתור בלתי מפורש בהסכם גירושין על זכויותיו של אחד מהצדדים שמאי נעשה שלא בגמירות דעתו המלאה של הצד המוותר, ויתכן שיהיה מקום לשקול יצירת חזקה לפיה ויתור בלתי מפורש יעביר את הנטל להוכחת גמירות הדעת לצד הטוען לויתור. מכל מקום, כאמור, הדברים נאמרו מעבר לדרוש, ויש לבחון אותם לעומקם כשתיקרה ההזדמנות בפנינו. לא סברנו שהמקרה שבפנינו מצדיק לעשות זאת".
ראו גם בע"מ (חיפה) 416/06 פלוני נ' פלונית (12.4.07); עמ"ש (ת"א) 39641-05-10 פלונית נ' פלוני (2.4.12); ע"מ (י-ם) 222/08 ש.א. נ' ש.ד. סע' 260, 265 לפסק הדין (2.2.10).

בעניינינו, הנתבעים לא הוכיחו ויתור מפורש של התובעת בהסכמים על זכויותיה לאיזון משאבי הצדדים וחלוקת הרכוש, לא מלשון ההסכמים ולא מנסיבות כריתתם. זאת מבלי שיש בכך כדי לקבוע זכאותה של התובעת לאיזון משאבים וחלוקת רכוש, שעל כך יורחב להלן.

על יסוד שנקבע לעיל, ייבחנו להלן התביעות לגופן.

תמ"ש 16865-11-14 - תביעת א. לצו עשה

35. במסגרת תביעת התובעת למזונות בשנת 2004, ניתנו לבקשתה צווי עיקול ומניעה זמניים על הנכס. הנתבעים הגישו בקשה לביטולם, התקיים דיון במעמד הצדדים וביום 4.4.04 ניתנה החלטת בימ"ש (כב' השופט צ. ויצמן), במסגרתה: בוטלו צו העיקול וצו המניעה כלפי הבנים. נקבע כי צו מניעת דיספוזיציה כלפי הנתבע ומי מטעמו יוותר על כנו. לאחר שאושר ההסכם משנת 2004 ועל יסוד שנקבע בו נרשמה הערת אזהרה על הנכס לטובת התובעת מכח [סעיף 126 לחוק המקרקעין](#). המרשם לא תוקן בעקבות הסכם משנת 2005.

36. א. עותר בתביעתו למתן צו עשה לתיקון הרישום על הנכס בלשכת רישום מקרקעין בנתניה: מחיקת צו עיקול מיום 9.4.04 לפי שטר מס' 002520/0001 וצו מניעה מיום 8.2.04 לפי שטר מס' 002520/0002; מחיקת הערת אזהרה מיום 10.8.04 לפי שטר 012743/0001. ככל שלא תתאפשר מחיקת הערת האזהרה, עותר א. לכך שתתוקן האזהרה באופן בו זכות שימוש התובעת בנכס תוגבל למפלס העליון בהתאם להסכם משנת 2005; רישום התובעת כמחזיקה בפועל בנכס ולהורות לה לשלם לעיריית ה. כל חוב קיים בגין ארנונה בנכס) נכון למועד כתב התביעה עמד חוב הארנונה לעירייה על סך כ-23,155 ₪).
בכתב התביעה נכתב, כי ג'. מסכים לאמור בו (סע' 10, שם).
לא הוגשו כתבי הגנה בתביעה מטעם מי מהנתבעים.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

טענות הצדדים

37. טענות א. (התובע)

- א. הבנים הם הבעלים במלוא הזכויות בנכס בחלקים שווים (50% לכל אחד). הם רכשו הנכס בעלות \$750,000, חתמו על הסכם הרכישה ועד היום הנכס רשום על שמם.
- ב. חתימה על ההסכם משנת 2005 שינתה את הקבוע בהסכם משנת 2004 מכוחו נרשמה הערת האזהרה לפי [סעיף 126 לחוק המקרקעין](#). בהתאם להסכם משנת 2005 לבנים תיוותר זכות הבעלות בנכס ולתובעת נתונה זכות מגורים בנכס בלבד; זכות המגורים לתובעת בנכס אינה מקנה לה זכות לרישום הערת אזהרה עליו מכח [סעיף 126 לחוק המקרקעין](#);
- ג. ההסכם משנת 2005 אינו עולה כדי חיוב קנייני בין הבנים לבין התובעת והם לא התחייבו כלפיה לעשות או להימנע מלעשות עסקה בנכס; התנגדות התובעת למחיקת הערת האזהרה תכליתה לעצור את הבנים מלמכור את הנכס.
- ד. טענת התובעת שביטול הערת האזהרה כמוה כביטול פסק דין נעדרת כל יסוד; הצו ניתן בבקשה לסעד זמני הניתנת לשינוי. ההחלטה ניתנה בטרם נחתם ההסכם משנת 2005, כך שבנסיבות בהן חל שינוי עובדתי אין ההחלטה יכולה לעמוד עוד.
- ה. מאז ההליכים המשפטיים אף בן משפחה של הנתבע לא שהה בנכס.
- ו. במשך 9 שנים מאז נחתם ההסכם משנת 2005 ועד הגשת תביעות התובעת פעלו הצדדים לפי הסכם זה.
- ז. לתובעת מעולם לא קמה זכות למדור שלו בנכס שכן זכות זו לא הוזכרה בשני ההסכמים.
- ח. לבנים נגרם נזק מהותרת רישום הערת אזהרה לטובת התובעת בנכס. הותרת הרישום פוגעת בזכותם למימוש זכות הבעלות שלהם בנכס, כך הם מנועים מלמשכן או למכור את הנכס. לתובעת אפשרות לשמור על זכות המגורים שלה בנכס מכח ההסכם משנת 2005 בהמרת הערת האזהרה בבטוחה או בהערה אחרת; התובעת סירבה להצעת ב"כ של א. להמיר את הערת האזהרה הקיימת בהערת אזהרה אחרת.
- ט. יש צורך ואף הכרח לחייב את התובעת בהוצאות ריאליות. מדובר בהליך ארוך ומורכב שנמשך למעלה מ-7 שנים שכלל דיונים רבים, עריכת כתבי בי-דין רבים, בקשות רשות ערעור וערעורים לבית המשפט המחוזי. א. הוציא הוצאות משפט רבות לצורך ניהול ההליכים בסך 213,994.88 ₪ (205,456.06 ₪ שכ"ט עו"ד וסך 8,538.82 ₪ הוצאות ממשפט שונות). זאת נוסף להוצאותיו הכרוכות בהגעה לדיונים נוכח היותו תושב חוץ וכן הוצאות משפט למייצגו הקודם; בחשבון השיקולים יש להביא את התנהלות התובעת שבחרה לנהל הליך זה עד תומו, חרף הניסיונות השונים להגיע לפשרה והסכמת הבנים להצעות השונות שהעלה בית המשפט. בכך גררה התובעת את הצדדים להמשך

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

ניהול ההליך. יש להביא בחשבון השיקולים מחיקת תביעה רכושית קודמת שהגישה התובעת נגד הבנים בתמ"ש 28747-01-16 תוך שנפסקו לזכותם הוצאות לא ריאליות בסך 2,000 ₪.

38. טענות התובעת (הנתבעת בהליך)

- א. הנכס שימש בית מגוריהם של התובעת והנתבע משך רוב חייהם המשותפים בישראל.
- ב. הנתבע רכש את הזכויות בנכס ורשם אותו על שם הבנים על מנת להבריא את הנכס מרכושו
- ג. אין מונע מבחינתה שהערת האזהרה תתוקן כך שתשקף את רישום שני ההסכמים.
- ד. מטרתו המוצהרת של א. היא למקסם זכויותיו כבעלים בנכס באמצעות דיספוזיציה, במסגרתה ימכור, ישכיר או ישעבד את זכויותיו בנכס.
- ה. א. לא הניח כל הסבר לעירוב הנכסים בין הנתבע לבנים. המסקנה המתבקשת מתצהירו כי ההתחייבות לשאת בהוצאות החזקת הנכס הוטלה בפועל על הבנים, קוימה בתקופה שהנתבע היה בחיים ויש לקיימה גם בתקופה שלאחר פטירתו;
- ו. א. מתייחס רק לזכותה למגורים בנכס ומתעלם מיתר זכויותיה: למדור שלו (הגבלה מפורשת של זכות הבנים להשתמש בקומת הקרקע) ולמימון הוצאות אחזקת מגוריה המוסכמות בקומת הקרקע בנכס.
- ז. קבלת התביעה תגרום נזק לתובעת באופן בו תתאפשר עשיית דיספוזיציה בנכס בין במכירתו ובין בהשכרתו או בשעבודו לצדדי ג'. תוצאה זו תפר כוונת הצדדים המפורשת לאפשר לתובעת איכות חיים בנכס כפי שהובטח לה בהסכם משנת 2004 ובהסכם משנת 2005 אשר צמצם את מספר האנשים שיוכלו לעשות שימוש בנכס בשנות מגוריה בנכס בקומת הקרקע לנתבע בלבד.
- ח. מכל מקום הצו שאסר על הנתבע לבצע כל דיספוזיציה בנכס בין בעצמו ובין באמצעות אחרים נותר על כנו. ביטול הערת האזהרה כמוה ביטול איסור הדיספוזיציה שנקבע בצו; בית משפט זה נעדר סמכות לבטל הצו משנת 2004 הן מהטעם שאינו יושב כערכאת רעור על המותב שנתנו והן משום סופיות ההחלטה.
- ט. כתבי בי-דין שהוגשו והדיונים שהתקיימו בעניינם של הצדדים בהליך זה היו מינימאליים. ההליכים נמשכו בעיקר בעטיים של הנתבע והבנים בחוסר תום לב מובהק על מנת לגרור אותה משך שנים בהליכים משפטיים שתכליתם לפגוע בה כלכלית ורגשית. אין מקום לתבוע חזר הוצאות בגין הליכים קודמים שהסתיימו; התובעת ניסתה להגיע להסדר אין ספור פעמים והם שדחו כל הצעותיה להסדר מהוגן.

דיון והכרעה

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.
תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.
תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

39. כעולה מסיכומי א. בסעיף 7, צווי העיקול והמניעה נמחקו ונותר רישום הערת אזהרה מכח [סעיף 126 לחוק המקרקעין](#) אותו מבקש לבטל.

40. [המסגרת הנורמטיבית](#)

תכלית רישום הערת אזהרה היא להתריע בפני רוכשים פוטנציאליים מפני עסקאות סותרות ומניעת רישום עסקאות נוגדות. הערת אזהרה כשלעצמה אינה יוצרת זכויות קניינית או "מעין קניינית" בנכס ואין היא מקנה לבעל ההערה זכויות העולות על אלה המוקנות לו בהתחייבות שבבסיס הערת האזהרה ([ה"פ \(מחוזי ת"א\) 56478-09-11 סוויסל השקעות בע"מ נ' אורנה ברוש](#), סע' 12 לפסה"ד (4.9.15); [ה"פ \(ת"א\) 149/07 ישראל נ' גואטה](#) (19.6.07)).

41. **במכלול הנסיבות, העדויות וחומר הראיות שלפני - דין התביעה להתקבל באופן שיפורט להלן. ראשית ועיקר - לא עלה בידי התובעת לסתור את חזקת תקינות המרשם בכל הנוגע לרישום הבעלות בנכס ע"ש א. וג'..**

התובעת הודתה שלא שילמה עבור רכישת הנכס (פרוט', עמ' 19 שורות 13-14). מדבריה עולה, כי היא מכירה בכך שהנכס "הבית שלהם" (פרוט', עמ' 15 שורה 28). כך גם מודה התובעת בחקירתה שבעקבות הסכם שנת 2005 נתונה לה זכות מגורים אישית בלבד בקומה עליונה בנכס (זכות שימוש בנכס בלבד). וכך העידה (פרוט', עמ' 23 שורות 21-26; עמ' 21-18):

**"ש. הנספח הוא לא במקום ההסכם ב-2004 בקשר לבית?
ת. כן, במקום. הבית היה שווה 4 מיליון. קיבלתי 1.5 מיליון ואת הזכות לגור בבית במקום להעביר את הבית על שמי כי זה לקח כל כך הרבה זמן".**

42. **שנית - רישום הערת אזהרה לטובת התובעת לא משקף את המצב המשפטי בנוגע לזכויות בנכס לאחר הסכם שנת 2005. התובעת אינה כופרת בכך. היא הודתה בחקירתה, כי הערת האזהרה בנכס לטובתה נרשמה בחודש אוגוסט 2004, לפני החתימה על ההסכם משנת 2005 (פרוט', עמ' 23 שורות 29-31).**

43. **שלישית - זכות הבעלות של א. וג'. בנכס לא הופקעה עם מתן זכות מגורים אישית לתובעת בהסכם שנת 2005.**

לעניין המאזן בין הזכויות, יפים דברי כב' השופט ח. כהן [בע"א 269/74 מנחם בוקובזה נ' הממונה על המרשם](#), כט(1) 243, 247 (1974); ההדגשות אינן במקור - עי'גי):

"הבעלות" במקרקעין מוגדרת, כאמור, בסעיף 2 לחוק: "היא הזכות להחזיק במקרקעין, להשתמש בהם ולעשות בהם כל דבר וכל עיסקה בכפוף להגבלות לפי דין או לפי הסכם".

הגבלות לפי דין כיצד, לא רק שאף הבעלות אינה מצדיקה עשיית דבר הגורם נזק לאחר (סעיף 14 לחוק); אלא שהזכות להשתמש במקרקעין ולעשות בהם כל דבר

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

כפופה לדיני התכנון והבניה, לדיני רישוי למיניהם, לאיסורים מסויימים שבדיני העונשין, ולהוראות **פקודת הנזיקין**; ועוד. בכל העניינים האלה נדחית זכות הבעלות מפני ההגבלות והאיסורים אשר החיקוקים מטילים על הבעלים; ובמקום שהגבלו ואיסורים כאלה עומדים, אין זכות-בעלות עומדת לבעליה להפרם.

והגבלות לפי הסכם כיצד, שיכול א. להסכים להגבלת החזקתו או שימוש במקרקעין, לא רק על-ידי הקניית זכות במקרקעין לזולתו (**סעיף 6 לחוק**), אלא גם בדרך הסכם: בעצם החלטיותה וכוללניותה, בעצם ריבונותה כביכול, של זכות הבעלות, טמונה גם רשות הוויתור והמחילה - בחינת כי לי הארץ, משתמש אני בה בדרך זו או בדרך אחרת, ומוותר אני על שימוש זה או על שימוש אחר, ככל העולה על רוחי מדי פעם בפעם. ודוק היטב: המדובר פה אינו בהגבלות "לפי עסקה במקרקעין", כאילו זכות הבעלות יכול ותהא מוגבלת רק על-ידי הקניית זכות במקרקעין לאחר; אלא בהגבלות "לפי הסכם" - לאמור, כל הסכם שיעלה על דעתם ורצונם של בעלים, ואף "הסכם-שיתוף" במשמע. ולא הרי הגבלה על-פי דין כהרי הגבלה על-פי הסכם, שזו מגבילה כלפי כולי עלמא, ואילו זו מגבילה כלפי בעלי ההסכם בלבד.

5. "הסכם-שיתוף" נוגע, לפי הגדרתו **בסעיף 29(א) לחוק**, גם לשימוש במקרקעין; והשימוש במקרקעין הוא אחת הזכויות אשר זכות הבעלות מורכבת מהן לפי **סעיף 2 כאמור**.

44. **רביעית** - התנגדות התובעת לתיקון הערת האזהרה הרשומה לאחר ההסכם משנת 2005 אינה עניינית. הנימוק העיקרי להתנגדותה נשען על חוסר אמון שרוחשת לבנים (פרוט', עמ' 70 שורות 35-7) שאין בו כדי להשפיע על רישום הזכויות במרשם. זאת בפרט מקום בו אין התובעת חולקת על תוקפו של הסכם שנת 2005 (פרוט', עמ' 3 שורות 19-17; עמ' 27 שורות 30-32).

45. התובעת אינה כופרת בגרסת א., כי הזכות המוקנית לה היא זכות אישית למגורים בנכס בלבד והדבר מתחזק גם מכך שלא הגישה כתב הגנה מטעמה. עיקר רצונה הוא להבטיח את מגוריה בשלווה בנכס עד אחרית ימיה (פרוט', עמ' 5 שורות 25-24; עמ' 68 שורות 35-16; עמ' 69 שורות 1-26; עמ' 70 שורות 35-7). זהו גם המניע להגשת תביעותיה. אין ברצונה זה או בחששה מפני מכירת הנכס כדי למנוע מהתובע שההערה שתירשם תשקף את המצב הנוכחי בנכס על יסוד ההסכם משנת 2005. הדברים מקבלים משנה תוקף מקום בו הבנים ביניהם התובע מכירים בזכות מגוריה בנכס ולא מתנגדים שתירשם הערה בטאבו השומרת על זכות זו ומכפיפה כל דיספוזיציה בנכס לזכותה למגורים בו על פי הקבוע בהסכמים (פרוט', עמ' 13 שורות 27-25).

46. טענת התובעת לפיה קבלת התביעה תבטל את החלטה מיום 4.4.04 שלא כדין ובהעדר סמכות - נדחית. החלטה מיום 4.4.04 הנה החלטה בשתי בקשות שהגישה התובעת לסעדים זמניים (סעי' 1 שם) ולא פסק דין. בהתאם להוראת תקנות 1370(1) ו-4) לתקנות סדר הדין **האזרחי**, התשמ"ד-1984 סעד זמני יפקע עם הפסקת התובענה, עם ביצוע פסק הדין או בתום

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

המועד שנקבע בו, לפי המוקדם או עם ביטולו על ידי בית המשפט. הוראת זו מתיישבת עם [תקנה 94 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018](#). החלטה לסעד זמני ניתנת לשינוי מקום בו השתנו הנסיבות. בהחלטה מיום 4.4.04 בוטל צו העיקול וכן בוטל צו המניעה כלפי הבנים.

47. משתוקן ההסכם משנת 2004 הקובע שהזכויות בנכס יועברו על שם התובעת, בהסכם משנת 2005 הקובע כי הזכויות בנכס יוותרו על שם הבנים, השתנו הנסיבות והערת האזהרה שנרשמה מכח ההסכם משנת 2004 אינה יכולה עוד לעמוד. לצד זאת, לא ניתן למחוק את הערת האזהרה הקיימת מבלי שתרשם הערה המשקפת את זכויות התובעת על פי ההסכם משנת 2005. בעניין זה אני מקבלת את טענת התובעת וגם הבנים אינם חולקים על כך. בהסכם משנת 2004 קבעו הצדדים, לצד העברת הזכויות בנכס על שם התובעת (סעיפים 1 ו-3), כי לנתבעים וקרוביהם תשמר זכות החזקה והשימוש בקומת הקרקע למשך 6 חודשים או העברת הזכויות על שם התובעת, על פי המאוחר (סעיף 7). בסעיף 8 התחייבו כי העברת הזכויות בנכס על שם התובעת תושלם בתוך 6 חודשים. כאמור העברת הזכויות על שם התובעת לא בוצעה, ונחתם ההסכם משנת 2005 בו נקבע כי הזכויות בנכס יוותרו על שם הבנים. נקבע כי לתובעת זכות שימוש בקומה העליונה עד 120. לגבי השימוש בקומת הקרקע נקבע כי הקומה תיוותר פנויה לשימוש הנתבע ללא כל הרחבה. הבנים סומכים על הסכם זה לכל אורך ניהול ההליכים כבא לתקן ולשנות מההסכם משנת 2004. בסעיף 6 להסכם משנת 2005 נקבע כי השימוש בקומת הקרקע יישמר לנתבע, ללא כל תוספת אחרת. שלא כניסוח סעיף 7 בהסכם משנת 2004, הצדדים לא קבעו כי השימוש יישמר גם לקרוביו של הנתבע. יושם לב כי כוונת הצדדים בהסכם משנת 2004 על פי לשונו כי העברת הזכויות בנכס לתובעת תיעשה בתוך 6 חודשים ולמשך תקופה קצובה זו תנתן לנתבעים וקרוביהם זכות השימוש בקומת הקרקע. היינו, ממועד העברת מלוא הזכויות בנכס על שם התובעת, תהא לה זכות החזרה והשימוש הבלעדית בכל חלקי הבית. כשנה לאחר מכן, משלא הועברו הזכויות בנכס לתובעת ונקבע כי הן יוותרו על שם הבנים ואילו לתובעת תנתן זכות מגורים עד 120 בקומה העליונה, אין זה בלתי סביר להסיק כי כוונתם במתן הזכות לשימוש בקומת הקרקע לנתבע בלבד. אני מוצאת על יסוד כלל הנסיבות כי מדובר בזכות אישית של הנתבע. אינני מתעלמת מכך, כי לאחר פטירת הנתבע המשמעות היא כי הקומה התחתונה תיוותר ריקה.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

48. אשר לחוב ארנונה הקיים לעיריית ... בסך כ-23,155 ₪ (נכון למועד הגשת כתב התביעה וככל שקיים) - התובע זנח את טענתו זו בתצהירו ובסיכומיו והתובעת גם לא נחקרה בעניין. מתוך שכך, דומה שהתייתר הדיון בסעד זה.

49. על יסוד כל האמור לעיל ובהתאם ללשון סעיפים 4 ו-6 בהסכם משנת 2005, נקבע – הערת אזהרה הרשומה לטובת התובעת בנכס מיום 10.8.04 לפי שטר 012743/0001 תבוטל. בד בבד עם ביטולה תרשם הערה על הנכס לפיה: לתובעת זכות מגורים עד 120 בקומה העליונה בנכס, שאינה ניתנת להעברה. הקומה התחתונה תשאר ריקה לשימוש הנתבע.

תמ"ש 31938-02-16 - תביעת התובעת למזונות

50. התובעת והנתבע נישאו כאמור ביום 14.6.1992 ונפרדו בחודש יוני 2003 (מועד עזיבת הנתבע את הבית ומועד הקרע המוסכם). ביום 14.1.16 הגישה התובעת את תביעתה למזונות אשה. הוגש כתב הגנה. בהחלטה מיום 17.6.18 מנימוקיה נקבע, כי עד למתן פסק דין הנתבע ישלם לתובעת סך \$2,000 בחודש עבור הוצאות בית מגוריה ב....

טענות הצדדים

טענות התובעת 51.

- א. בהתאם לדין האישי החל על הצדדים, הדין העברי, התובעת זכאית להמשיך לחיות באותה רמת חיים בה הורגלה בתקופת החיים המשותפת. חובת הנתבע לשאת במלוא הוצאותיה וצרכיה למזונותיה על פי הכלל "עולה עמו ואינה יורדת".
- ב. התובעת לא עבדה לפני הנישואים ובמהלכם. התובעת כבת 80 ומובן שאין באפשרותה לעבוד. היא תלויה לחלוטין בנתבע לפרנסתה ולקיום רמת החיים הגבוהה בה הורגלה. לאחר הפירוד הנתבע הבטיח לה שישא בכל צרכיה והוצאותיה כאשתו, כפי שנהג כל החיים, לכל ימי חייה. הוא העביר לה סך \$5,000 לחודש כסכום התחלתי אך לאחר מכן חזר בו והיא נאלצה להגיש את התביעה למזונות בשנת 2004.
- ג. לתובעת הכנסות בסך של 12,754 ₪ לחודש: 1,617 ₪ - קצבת זקנה, 6,500 ₪ - דמי שכירות מהשכרת שתי דירות שבבעלותה, 3,743 ₪ דמי ביטוח לאומי אמריקאי (\$985), 894 ₪ - דמי ביטוח לאומי אנגלי (£162.6). אין בהכנסות אלה כדי לספק צרכי התובעת ורמת חייה לה הורגלה בתקופת הנישואים. זאת בפרט כשבתקופת הנישואים הנתבע אפשר לה לחסוך את הכנסותיה והיא לא עשתה בהן שימוש לצרכי מחייתה.
- ד. על הנתבע לשאת במזונותיה ובצרכיה השוטפים, לרבות הוצאות החזקת מדורה בנכסים ב... ובירושלים, כפי שנשא תמיד ובעלות שיפוץ הנכס כך שיהא ראוי למגוריה שם.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

ה. התובעת העמידה מזונותיה ע"ס 46,078 ₪ בחודש, הכוללים צרכים שוטפים ע"ס 29,015 ₪ בחודש והוצאות החזקת הנכסים ב... ובירושלים ע"ס 17,063 ₪ בחודש. בנוסף, התובעת העריכה את עלות שיפוץ הנכס בהתייחס לעלות שיפוץ הליקויים הדחופים ביותר במסגרת שיפוץ מינימאלי בסך 250,000 ₪; רכיב המזונות והוצאות מדור משקפים באופן נכון ואמיתי ביותר את רמת החיים בה חיה התובעת עם הנתבע עד פרוץ הסכסוך ביניהם.

ו. ניסיונות החיים המשותפים והפירוד - הנתבע היה "מולטי-מיליונר", הצדדים חיו ברמת חיים גבוהה שרק בני אצולה ואנשים עתירי ממון יכלו להרשות לעצמם מבלי שחתמו על הסכם ממון ביניהם. לא היו לה ידיעות בדבר היקף נכסיו של הנתבע; הנתבע נטש אותה בשנת 2003 עת בחר לעזוב את ישראל ולחזור להתגורר בארה"ב. אחר עזיבתו החל לצאת עם נשים אחרות אותן הביא לביתם המשותף. נוכח התנהגותו זו היא דחתה את ניסיונותיו לחזור אליה לשלום בית.

ז. שאלת האשם בפירוד - נקבע בפסיקה, כי די בכך שהתובעת תביא ראשית ראיה ולו קלה כנוצה לכך שהפירוד אינו באשמתה בלבד על מנת שלא לאבד זכותה למזונות.

ח. סרבנות גט מצד התובעת - הנתבע מעולם לא תבע גירושין בבית דין הרבני ולא פנה לבית הדין הרבני לתת לה את גטה. משכך התובעת לא יכולה להיות סרבנית גט מבלי שהוצע לה גטה. הנתבע דחה את פניותיה אליו שיתן לה גט.

ט. סך 1,500,000\$ ניתן לה בהתאם להסכם משנת 2005 על חשבון מזונותיה ועד לחלוקת הרכוש בהסכם הגירושין. סכום זה הנו סכום חסר משמעות עבור הנתבע כ-0.83% מתוך סך 180,000\$ (ההון המשפחתי הידוע של הנתבע).

י. התובעת עותרת לחיוב הנתבע במזונותיה ממועד הגשת התביעה, 2/16, ועד יום פטירת הנתבע, 21.4.20 בסך הנתבע 40,815 ₪ לחודש. בנוסף, היא עותרת לחייב את הבנים או מי מהם כיורשי הנתבע המנוח בתשלום מלוא הוצאות החזקת הנכס ב... לכל ימי חייה, התקופה בה תמשיך להתגורר בנכס. בנוסף, היא עותרת לחיוב הבנים כבעלים הרשומים בנכס לבצע בו עבודות אחזקה ושיפוץ כדי להחזירו לרמת מגורים סבירה בעלות אותה העריכה בסך 350,000 ₪.

52. טענות הנתבע

א. התביעה אינה אלא ניסיון מקומם וחסר תום לב לעשוק את הנתבע ולסחוט ממנו כספים שאינם מגיעים לתובעת תוך שימוש לרעה בהליכי משפט; התובעת ויתרה על כל טענה נגד הנתבע לרבות בעניין מזונותיה עם חתימתה על הסכמים בשנים 2004 ו-2005, מכוחם קיבלה סך של 1,500,000\$ וזכות מגורים בנכס. מעבר לכך, היא אינה זכאית לדבר וודאי לא לתשלום מזונות. דין התביעה להידחות.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

- ב. סרבנות גט - התובעת סירבה לניסיונות הנתבע לשוב לשלום בית ומאידך גיסא לא פעלה להשלים את סידור הגט. יש לראות בה "סרבנות גט" שטרפדה ומנעה בכל דרך אפשרית את גירושיי הצדדים לפני כ-12 שנה. בכך הנציחה את הסכסוך על מנת להמשיך ולנסות לסחוט כספים מהנתבע ומבניו. היא הודתה בסעיף 20 לכתב התביעה שהנתבע ניסה לחזר אחריה ולהחזירה אליו והיא סירבה; היא כרכה את הנושא הרכושי בהסכמתה לקבל גט. סרבנותה להתגרש נבעה לפי הודאתה מחוסר שביעות רצון מהצעות כספיות שהוצעו לה; בהתאם לדין האישי העברי, החל על הצדדים מכח הוראת סעיף 2(א) לתוקן לתיקון דיני משפחה (מזונות), התשי"ט-1959 כשישנה הסכמה להתגרש והתובעת מסרבת לקבל את גטה היא מאבדת את זכאותה למזונות ובכלל זה הוצאות מדור; מקום בו התובעת עיכבה את גירושי הצדדים משיקולים כלכליים, הרי אין לחייב את הנתבע במזונותיה.
- ג. סילוק התביעה מהעדר עילה - הסכמת הצדדים להתגרש והפירוד הממושך משך כ-14 שנים מלמדים על שנישואי הצדדים הסתיימו ואין כל סיכוי שיחזרו לחיות יחד; הדין האישי (העברי) מחייב את הנתבע במזונות אישה "כל עוד היא עמו". מגורים משותפים וחיי משפחה הם תנאי סף לחיוב הנתבע במזונות אשתו, אלא שמקום בו הפירוד ממושך, הצדדים אינם גרים תחת קורת גג אחת ואינה "סמוכה לשולחננו" הרי שממילא הנתבע פטור מלשלם לה מזונות אישה.
- ד. האשם בפירוד - נטל הוכחת הסיבה שהתובעת אינה חיה עם הנתבע, חל עליה. רק בחקירתה היא טענה לראשונה שלאחר הפרידה הנתבע הביא נשים הביתה בניגוד לרצונה. היא לא הוכיחה טענתה ולא הניחה הסבר ענייני מדוע לא בא זכרה של טענה זו קודם לכן; גם לשיטתה, המפגשים בין הנתבע לנשים אחרות אירעו רק לאחר מועד הקרע בחודש נובמבר 2003. התובעת לא הרימה את הנטל.
- ה. דמי המזונות - בתביעה למזונות שהגישה התובעת בשנת 2004, מיד לאחר הפירוד היא עתרה לחיוב הנתבע במזונות בסך 27,880 ₪ בחודש. בחלוף 12 שנה עותרת התובעת לפי אותן נסיבות ואותה רמת החיים לחיוב במזונות גבוה בכ-20,000 ₪ ובסך שך 46,000 ₪ בחודש ללא כל הסבר מניח את הדעת ומתוך חמדנות וסחטנות גרידא. בתקופת החיים המשותפת הצדדים לא הוציאו את הסכומים הנתבעים גם לא בקירוב. הוצאותיה לפי דפי חשבון שצירפה לתקופה 11.1.16-21.9.15 עמדו על קצת יותר מ-14,000 ₪. התובעת נמנעה במכוון לצרף אסמכתאות רלוונטיות להוצאותיה האמיתיות וצרכיה לא הוכחו;
- ו. הנתבע מעולם לא הבטיח לתובעת, בכתב או בעל-פה, כי ימשיך לשאת בצרכיה ובהוצאותיה. סעיף 12 לחוק המזונות קובע כי הסכם בדבר מזונות בגיר יהיה בכתב. התובעת לא עמדה בתנאי זה והיא אף לא טוענת שיש בידה הסכם בכתב בדבר מזונותיה; התובעת עתרה למזונותיה טרם מיצוי האפשרות להניב רווח מהנכס בירושלים שהעביר

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

לה הנתבע במתנה. היא העידה שהנכס בירושלים לא מושכר. הערכת שמאות שצורפה לתצהיר האפוסטרופוס לדין הנה ששכר הדירה הראוי להתקבל בגין השכרת הנכס הנו כ- 10,000 ₪ בחודש בקירוב.

ז. הנתבע ניהל אורח חיים צנוע. תיאורי התובעת את אורחות חיי הצדדים מוכחש, מוגזם ומופרז בחוסר תום לב לצורך הצגת מצג שווא של חיי פאר להצדקת תביעתה. התובעת לא הוכיחה אורח החיים הנטען. הצדדים הסתייעו בתחזוקת הבית בעוזרת בית ובגן.

ח. הנתבע היה זה שהעביר לתובעת את הכספים והיא ידעה זאת היטב שכן קיבלה העברות שוטפות לחשבונה. עם הדרדרות במצבו החל משנת 2016 לערך החלו בניו לשלם את ההוצאות מכספיו. עד לפטירתו הנתבע הועברו לתובעת מלוא ההוצאות בהתאם להסכם משנת 2005 בסך \$2,000 בחודש ובהתאם להחלטה מיום 17.6.18.

ט. חיוב במדור - הנתבע אינו חייב במזונות אישה ובכלל זאת גם לא בהוצאות מדורה, ובוודאי שאינו חייב לספק לה שני מדורים ב... ובירושלים; התובעת הודתה, כי שוהה בנכס בירושלים מספר ימים בחודש בלבד וכי לעיתים ילדיה שוהים שם. התובעת לא הניחה כל הסבר ענייני מדוע על הנתבע לשאת בהוצאות מגוריי ילדיה שם;

י. בהסכם משנת 2005 התחייב הנתבע לשאת אך ורק בתשלומי חשמל וארנונה של הנכס ובהוצאות אחזקת הבריכה ושכר הגן. התובעת התחייבה לשאת בשאר הוצאות אחזקת הבית לרבות טלפון וכבלים. הנתבע עמד בהוצאות להן התחייב במלואן עד לפטירתו;

יא. התובעת תבעה הוצאות שיפוץ בסך 250,000 ₪. בסעיף 41 בסיכומיה הסכים עלה ל- 350,000 ₪ ללא כל הסבר. הנתבע הכחיש את טענת התובעת כאילו הבטיח לה לשפץ את הנכס וודאי לא בעלות הנטענת (סעי' 133 לכתב ההגנה). ממילא אין הצדקה להשית את הוצאות השיפוץ על הנתבע; התובעת לא הוכיחה שהנכס זקוק לשיפוץ; אין מונע, כי התובעת תשפץ על חשבונה הקומה העליונה בה מתגוררת כפוף לאישור בעלי הנכס.

דין והכרעה

53. הצדדים טענו בכתבי טענותיהם בהרחבה למהות ההסכמים, אם הסדר זמני למזונות ומדור (כטענת התובעת) או הסדר סופי לאיזון משאבים (כטענת הנתבעים 1-3) ואני מוצאת להידרש לכך תחילה.

על פניו מלשונם הפשוטה של ההסכמים –

ההסכם משנת 2004 מתייחס להעברת הזכויות בבית על שם התובעת וחלוקת הוצאות ההעברה והוצאות השימוש בבית בין הצדדים, גירושי הצדדים ועריכת הסכם גירושין עתידי. לא פורט בהסכם אם העברת הזכויות בבית לתובעת הנה על חשבון מזונותיה או חלוקת רכוש. לצד זאת לא ניתן להתעלם מכך כי ההסכם אושר במסגרת תביעת התובעת למזונות.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' ג.

עוד יש לשים לב כי הצדדים קבעו שהזכויות יועברו על שם התובעת בתוך 6 חודשים, מטענות הבנים לפני שהובאו לעיל עולה כי הצדדים ביקשו לדאוג לכך שהעברת הזכויות תיעשה אגב גירושין, כך שניתן להניח שהצדדים סברו שהגירושין יתבצעו בתוך אותם 6 חודשים. אין מחלוקת כי לאחר הגירושין לא קמה לתובעת זכות למזונות. מתוך האמור אני מסיקה כי כוונת הצדדים בהסכם שהעברת הזכויות בבית על שם התובעת וחלקות ההוצאות כמפורט בהסכם ימצו את טענות התובעת בעניין מזונותיה, כמובן כפוף להתקיימות התנאים בהסכם (מה שלא ארע). בהתאמה גם התשלום שנקבע בהסכם משנת 2005 חלף העברת הזכויות בבית על שם התובעת, בצירוף זכותה למגורים בבית עד 120 ותשלום הוצאות. משכך יש לראות בתשלום הסכום על פי ההסכם משנת 2005, במתן זכות המגורים לתובעת בבית וחלקות ההוצאות שנקבע בהסכם משנת 2005 - על חשבון מזונותיה של התובעת.

54. מסקנה זו מתחזקת מעדות התובעת בעניין אשר מהימנה עלי, לפיה סך \$1,500,000 נועד לממן מחייתה עד אשר הצדדים יתגרשו (פרוט', עמ' 27 שורות 19-9, 22-26; עמ' 31 שורות 15-3; תצהיר עדות ראשית סעי' 67-73) ובלשונה:

"לאחר מו"מ הגענו אני והנתבע, להסכם-פשרה, (חלקי! כעולה מ-סעיף 2 לאותו הסכם, שכן אמור היה להיחתם אף "הסכם גירושין" - אשר יתייחס לזכויותי הרכושיות), לפיו לצורך המשך מדורי ביתנו ב... - קרי: נשיאת הנתבע במזונותי, יועברו מלוא זכויות הבעלות החזקה והשימוש בבית זה, במלואן לשמי... בעקבות ההסכם ואישורו ע"י כב' ביהמ"ש... נמחקה התביעה לגירושין שהגיש הנתבע בארה"ב... וכן נמחקה התביעה שלי למזונות... הסכם המדור והמזונות לא קויים".

55. העובדה כי הסכום שולם על ידי הבנים, ביחסים בינם לבין הנתבע, אין בה כדי לשנות ממסקנת.

56. השאלה אם כן - האם בנסיבות בהן התובעת והנתבע לא התגרשו חרף ההסכמים עד למועד פטירתו של הנתבע, נסיבות חייהם ונסיבות הפירוד - התובעת זכאית למזונות מעבר לסך \$1,500,000 ששולמו לה, זכות המגורים בבית עד 120 וההוצאות בהן התחייב הנתבע בהסכם משנת 2005. יאמר כבר כי מצאתי להשיב על כך בשלילה.

57. סעיף 2(א) לחוק לתיקון דיני המשפחה (מזונות), התשי"ט-1959 קובע, כי אדם חייב במזונות בן זוגו בהתאם לדין האישי החל עליו. הזכות למזונות לפי הדין האישי הנה פועל יוצא של הנישואין ופוקעת עם הגירושין או בנסיבות בהן נמצא מקום לחיוב התובעת לקבל את גטה או אם היא נחשבת "מורדת".

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

הפסיקה דנה ארוכות בשאלת זכות התובעת למזונותיה בנסיבות בהן חיים צדדים בפירוד תקופה ארוכה והסכסוך ביניהם עמוק. הכלל הוא כי אישה מאבדת זכותה אם עזבה את בעלה מיוזמתה והמניעה לא באה מצדו של הבעל.

כך גם, התובעת תאבד זכותה למזונות אם יוכח שאי הגעתה לביצוע הגט נעשה באשמה ומתוך חוסר תום לב ואין די בכך שניתן פסק דין לגירושין.

עוד נדונה בהרחבה שאלת זכאותה של אישה למזונות בנסיבות בהן הנישואין הגיעו לקיצם הגם שהצדדים טרם התגרשו בפועל ואין עוד תקווה להשבת שלום הבית על כנו (ראו למשל [בע"מ 3151/14 פלונית נ' פלוני](#) (5.11.15)).

קיימים עקרונות נוספים רלוונטיים השאובים מהמשפט האזרחי ויש מקום להתחשב בהם במסגרת בחינת תביעה למזונות אישה, כגון: הסתמכות, הגינות, תום לב.

58. כב' השופט צ. ויצמן במסגרת החלטתו מיום 21.11.17 בה נדחתה בקשת רשות ערעור שהגיש הנתבע על החלטתי שלא לסלק על הסף את תביעת התובעת (רמ"ש 15780-11-17) עמד בהרחבה על סוגיית הזכות למזונות אישה בעת פירוד בני הזוג. אין לי אלא להפנות לדברים שם, לנימוקים ולשיקולים שיש לבחון על יסוד אסמכתאות והפניות לספרות ופסיקה הן שבדין העברי והן בפסיקת בתי המשפט.

ומן הכלל אל הפרט –

59. התובעת והנתבע נישאו זל"ז כדמו"י ביום 14.6.92, מדובר בנישואים שניים עבור שני הצדדים. במועד הנישואין התובעת הייתה כבת 57, אלמנה והנתבע כבן 65, גרוש. לכל צד ילדים בגירים ממערכות היחסים הקודמות.

בחודש יוני 2003 עזב הנתבע את הבית ושב להתגורר בארה"ב. התובעת המשיכה להתגורר בישראל, הנתבע בארה"ב כאשר נהג להגיע לבקר בישראל כפעמיים שלוש בשנה. הנתבע הגיש תביעות גירושין (לא בביה"ד בישראל), התובעת לא הגישה תביעת גירושין. תביעת המזונות הוגשה על ידי התובעת בשנת 2016. במועד זה משך חיי הצדדים בפירוד כ-13 שנים, עלה על משך תקופת החיים המשותפים כ-11 שנים.

60. הנסיבות שהובילו לעזיבת הנתבע לא הובררו עד תום בסעיף 8 בכתב התביעה טענה התובעת "הנתבע הודיע לתובעת לפתע ובאופן חד-צדדי, כי הוא עוזב את ישראל וחוזר להתגורר בארה"ב בעוד התובעת נותרת להתגורר בגפה בבית...". מעבר לכך לא הוסיפה אומר.

בתביעה למזונות שהגישה התובעת ביום 13.4.04 טענה כי הרקע לעזיבת הנתבע את הבית ב"תלונות התובעת כלפי הנתבע כנגד יחסו המשפיל והמתעמר כנגדה" (סעיפים 4-א, ט, 6-7

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

שם). התובעת פרטה בסעיף 4-ה ט בכתב התביעה שורת התנהגויות נטענות של הנתבע כלפיה לפגיעה בפרטיותה וברגשותיה הדתיים. ההליך בתביעה זו נסגר עם מתן תוקף של פסק דין להסכם משנת 2004. התובעת זנחה טענותיה אלו בכתב התביעה שלפני.

בהליכים שלפני, התובעת העידה שנסיבות עזיבת הנתבע את הארץ היו "כי הוא לא אהב את ישראל ולא רצה לגור בישראל" (פרוט', עמ' 32 שורות 10-12).

בחקירתה העלתה התובעת לראשונה טענה לפיה הנתבע נהג להתרועע בביתם עם נשים זרות (פרוט', עמ' 22 שורות 1-3; עמ' 30 שורות 14-16, 22-24). התובעת לא הניחה הסבר ענייני מדוע טענה זו לא הועלתה בכתבי טענותיה קודם לכן והסתפקה באמירות "כי זה מגעיל" וכי "אם מישהו נשוי למישהו ומספר את סיפור חייהם צריך להאמין" (פרוט', עמ' 22 שורות 14-24).

בהמשך עדותה אישרה שלא היה קשר בין הפירוד להתעסקותו הנטענת עם אותן נשים:

"... התביעה לגירושין בנ"י היתה לפני שהתחיל לצאת עם כל הנשים הצעירות...

ש. אז בניו יורק זה היה לפני שהתעסק עם נשים אז כשהוא עזב אותך ב-2003

זה לא היה קשור לנשים הצעירות?

ת. אף אחד לא אמר שזה קשור. הוא עזב כי לא אהב את ישראל ולא רצה לגור

בישראל".

לעדוטה התרועעות הנתבע עם אותן נשים ארעה כ-13 שנים לאחר מועד הקרע (פרוט', עמ' 30 שורות 14-18) וממילא בנסיבות אלה גם לא יכלה להיות הסיבה לפירוד והדבר אינו רלוונטי לשאלת האשם בפירוד בשנת 2003.

הנתבע מצידו לא הניח עילה ממשית לעזיבתו הנעוצה בתובעת.

התובעת הרימה הנטל להראות, בראשית ראיה "קלה כנוצה" ואף מעבר לכך, כי פירוד הצדדים אינו נובע מאשמה של בלבד.

61. שני הצדדים לא פעלו לצורך גירושין, חרף הסכמתם המפורשת בהסכם משנת 2004.

הצדדים קבעו בסעיף 3 בהסכם שנת 2004, כי הם מתחייבים בהסכמה ומתוך רצונם החופשי להתגרש זה מזו בבית הדין הרבני האזורי בתל אביב או לפי הסמכות המקומית בכל בית דין רבני אחר. הגם שכך, אין מחלוקת כי שניהם לא הגישו תביעה לגירושין בבית הדין הרבני (פרוט', עמ' 2 שורה 19).

הן התובעת והן הנתבע לא נהגו אקטיביות רבה בכל הנוגע להסדרת הגירושין בביה"ד הרבני.

בכל הנוגע לתובעת - מעדותה עולה כי הגם שהנה אישה מסורתית ומשך 10 שנים לא יכלה להיות בזוגיות (פרוט', עמ' 5 שורות 11-12) התמריץ להגשת התביעה לא היה זה. הרושם שנוצר הוא שהתובעת השלימה עם נסיבות חייהם של הצדדים כ"נשואים פרודים" והיא לא פעלה בנמרצות לשנות את המצב. ובלשון עדותה:

"לשאלת בית המשפט לגבי מועד הגשת התביעה בפברואר 2016, לאחר שנחתם

ההסכם הזה, כשהתובעת היא בת 82, חיפשה חיים שקטים. התובעת התגוררה

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

בביתה ב... פיתוח ואמרה שיום אחד היא תצטרך להתמודד עם כל הדברים. התובעת אמרה שלא יהיו לה כוחות נפש לזה. התובעת אמרה שלפני 4 שנים הופר השקט והנתבעים באו וביקשו להשכיר את הקומה התחתונה בבית ב... פיתוח בניגוד להסכם משנת 2004" (פרוט', עמ' 2 שורות 22-26).

בהמשך עדותה בעמודים 24-25 בפרוטוקול כפי שצוטט לעיל. הסבר התובעת שלא ידעה שהיא יכולה לעתור בתביעה לגירושין שכן זהו תפקידו של הגבר אינו מניח את הדעת, בפרט מקום בו היה בידה להשיג את הידע הנדרש שכן בין הצדדים התנהלו הליכים ומו"מ (עד שנת 2016), היה לה ייצוג משפטי והיותה מיוודדת עם הרב ר. (פרוט', עמ' 23 שורה 33; עמ' 24 שורות 1-29, 34; עמ' 25 שורות 1-6). התובעת אישרה גם כי הנתבע רצה שלום בית והיא סירבה לו (פרוט', עמ' 22 שורה 1; עמ' 24 שורה 20).

62. מעדותה של התובעת נלמד כי ה"סטטוס קוו" בין הצדדים, לחיות בפרוד מבלי להתגרש, היה במידת מה נוח עבורה והיא לא פעלה באקטיביות לשנותו הגם שרצתה להתגרש. מעדותה עולה כי סברה שתפקידו של הנתבע בלבד לגרש אותה וכי הוא צריך לפעול בעניין:

**"ש. למה לא פנית לבית הדין הרבני ושוחחת איתם על כך?
ת. חששתי מאד ממשפחתו. היה לי נוח וכל עוד הם הניחו לי אני הנחתי להם.
רציתי להיות גרושה כדי שאוכל לצאת עם מישהו אחר. כמי שאינה גרושה לא יכולתי לעשות זאת.**

...
**ש. עכשיו את אומרת שזה בגלל שפחדת ממנו והיה עדיף לך לשבת בשקט.
ת. אתה שואל לגבי זה ואני חשבת שזה תפקידו. אחר כך, החלטתי להניח לזה ולחיות חיים שקטים.**

...
**ש. אז לכי לעו"ד מיד?
ת. זה לא היה כל כך חשוב לי באותו זמן כי היה לי שקט. כל זמן שחיי היו שקטים הכל היה בסדר".**
(פרוט', עמ' 24 שורות 11-16, 30-34; עמ' 25 שורות 4-6; עמ' 32 שורות 18-20, הדגשה שלי – ע'ביג')

63. **בכל הנוגע לנתבע** - גם הוא לא פעל להסדרת הגירושים בבית הדין הרבני בישראל, להבדיל מהגשת תביעת גירושין בפלורידה בשנת 2014, הגם שהוסכם על הצדדים להתגרש בבית דין רבני בישראל (פרוט', עמ' 4 שורה 8).

לשאלת בית המשפט בעניין השיב ב"כ הנתבע "שהוא לא עשה כן מאחר והתובעת סירבה" (פרוט', עמ' 9 שורות 4-5). האפוסטרופוס לדין העיד מדברים ששמע לטענתו מפי הנתבע על רצון הנתבע להתגרש (פרוט', עמ' 40 שורות 17-24).

התרשמתני כי שני הצדדים קיבלו את המצב בו הם חיים בפירוד. בהינתן תקופת פירוד כה ארוכה של 13 שנים (עובר להגשת תביעת המזונות) ניתן לקבוע כי השבר בחיי הנישואין

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

הפך מוחלט ללא סיכוי לשלום בית, שני הצדדים אינם חפצים לחיות יחד כזוג נשוי, שני הצדדים חפצים בגירושין באופן הדדי, הגם ששניהם לא פעלו אקטיבית לצורך כך.

64. חובת תום הלב של התובעת

תביעת המזונות הוגשה על ידי התובעת בשנת 2016, כ-13 שנים לאחר הפירוד. נימוק התובעת לשיהוי הרב בהגשת התביעה, כי הצדדים ניהלו מו"מ משך כל השנים ולאחר שהבינה שלא ייחתם הסכם גירושין כולל פנתה בהגשת התביעה. לא ניתן להתעלם מהזמן הרב שחלף ויש משמעות למועד הגשת התביעה. כמובא לעיל התרשמתי כי כוונת הצדדים בהסכם משנת 2004 שיתגרשו סמוך לאחריו. הצדדים לא התגרשו וחתמו על ההסכם משנת 2005, לא התרשמתי כי חל שינוי ברצונם ובכוונתם להתגרש במועד זה וברוח הדברים שבהסכם 2004 בכל הנוגע לגירושין וחתירת הסכם כולל עתידי. אלא שלא פעלו לצורך כך משך כל השנים. התובעת קיבלה לידה סכום לא מבוטל בסך 1.5 מיליון דולר, זכות מגורים בבית וכן הנתבע נשא בהוצאות מדי חודש בסך \$2,000 בקירוב. הגם שהצדדים לא התגרשו בחרה התובעת כל השנים שלא לעתור למזונותיה. המסקנה המתבקשת מכך, לנוכח מהות החיוב במזונות - סיפוק צרכים שוטפים - כי די היה לתובעת בסכומים שקיבלה לסיפוק צרכיה ואף מעבר לכך, לרבות בראייה עתידית.

65. מעבר לכך התובעת אישרה בחקירתה כי במשך כל התקופה, הגם שנעשו ניסיונות מצד הנתבע לחזר אחריה ולהחזירה אליו, סרבה לשוב לחיות עמו.

ש" נכון שמאז יוני 2003 את וק. פרודים?

ת. כן.

ש. זה למעלה מ-16 שנים אינכם חיים ביחד?

ת. נכון.

ש. נכון שבמשך זמן רב ק. סירב לקבל את החלטתך הסופית להיפרד ממנו?

ת. כן. אתה יכול לשאול את הרב ר.. הוא רצה שלום. חמש שנים אחרי שנפרדנו

התחננתי לרב ר. לדבר עם בעלי שלא יביא זונות הביתה ושבויעיים אח"כ הוא

טילפן אלי ואמר שהוא יושב ליד ק. וק. רוצה שלום בית. אמרתי לא תודה.

ש. הבאת את הרב ר. להעיד?

ת. לא.

ש. הבאת תצהיר מהרב ר.?

ת. לא, אבל למה שלא תשאל אותו.

ש. יש לך הוכחות כלשהן?

ת. קבלות של פרחים ששלח לי....

...

ש. נכון שאמרת שק. לא אהבת את זה שאת אמרת לו ללכת?

ת. נכון.

(פרוטוקול 2.2.20, עמ' 21-22).

66. סכומים וזכויות שקיבלה התובעת

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

- א. במסגרת ההסכם משנת 2005 הוענקה לתובעת זכות מגורים בלתי הדירה בבית עד 120;
- ב. בנוסף קיבלה התובעת מכח ההסכם סכום של 1.5 מיליון דולר;
- ג. הנתבע התחייב לשאת במלוא הוצאות מיסים, החזקת הבריכה, חשמל וגינון.
- ד. בהסכם משנת 2004 התחייב הנתבע לשאת במחצית תשלומי החזקת הבית לרבות ארנונה.
- ה. בהחלטה מיום 17.6.18 כומתו הסכומים עבור תשלום הוצאות החזקת הבית בהתאם להסכמים משנת 2004 ו-2005 לסך \$ 2,000 בחודש בהם חויב הנתבע, כהחלטה זמנית אשר התבססה כאמור בה על כי עד שנה קודם הינתנה שילם הנתבע לתובעת כספים בגובה החיוב, לאחר הדרדרות במצבו הבריאותי המשיכו הבנים לשלם לתובעת הסכום.

67. הוצאות התובעת הנטענות לא הוכחו

בסעיף 38 בכתב התביעה התובעת העמידה את מזונותיה על סך 29,015 ₪ בחודש, הכוללים: כלכלה 8,000 ₪, חומרי ניקוי והיגיינה 500 ₪, ניהול משק בית 2,500 ₪, מסעדות ובתי קפה 1,500 ₪, ביגוד והנעלה 2,500 ₪, ספרים ומוסיקה 800 ₪, תרבות ופנאי 1,500 ₪, טיפולי קוסמטיקה, מוצרי קוסמטיקה ואיפור 800 ₪, מספרה 1,140 ₪, פדיקור מניקור 600 ₪, טלפון נייד 99 ₪, חופשות ונסיעות לחו"ל 4,000 ₪, הוצאות אחזקת רכב (דלק, ביטוחים וטיפולים) 1,200 ₪, קופ"ח וביטוח בריאות פרטי 400 ₪, הוצאות רפואיות שאינן ממומנות ע"י קופת החולים 1,000 ₪, טיפולי שיניים 416 ₪, מתנות 2,000 ₪, מינוי פיס 60 ₪. בסעיף 43 לתצהיר עדותה הראשית העמידה התובעת את הוצאותיה ע"ס 25,785 ₪ בחודש. התובעת לא תמכה חלק ניכר מהוצאותיה הנטענות באסמכתאות; התובעת לא ידעה לפרט את המזונות שתובעת (פרוט', עמ' 29 שורות 4-7); התובעת לא הניחה הסבר ענייני בעדותה מדוע לא הציגה מסמכים ולא הביאה עדויות להוכחת רמת חייה והוצאותיה הנטענים (פרוט', עמ' 24 שורות 29-34; עמ' 29 שורות 34-4) ומתוך שכן, טענתה לעניין גובה הוצאותיה לא הוכחה בראיות פוזיטיביות.

68. התובעת עתרה בנוסף לחייב את הנתבע בהוצאות מדורה עבור החזקת שני הבתים ב... ובירושלים. בסעיף 39 בכתב התביעה התובעת העמידה הוצאות החזקת הנכסים על סך 17,063 ₪ בחודש, הכוללים מעבר להוצאות החזקת בית כארנונה, חשמל, מים, טלפון, כבלים, אינטרנט (כ-5,000 ₪ בחודש) גם גיזום עצים, תחזוקת בריכה, עוזרת בית, תחזוקה ותיקונים. ובתצהיר עדותה הראשית ע"ס כ-15,000 ₪. התובעת לא תמכה הוצאותיה הנטענות להחזקת המדור בשני הנכסים באסמכתאות;

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

בעדותה אף נמצא שבנוגע לחיוב הארנונה בנכס בירושלים היא עתרה בכתב התביעה לסכום גבוה מהסכום שמשלמת בפועל (פרוט', עמ' 30 שורות 32-31).

69. אשר להוצאות החזקת הבית בירושלים - מקום המגורים הקבוע של התובעת בבית ב... הדירה בירושלים שקיבלה מהנתבע במתנה בתקופת הנישואים לא משמשת כמקום מגוריה. היא מבקרת שם לכל היותר כשלוש-ארבע פעמים בחודש ולפעמים שוהים שם ילדיה, כך על פי עדותה (פרוט', עמ' 31 שורות 4-1).

לא מצאתי בגרסת התובעת או בראיות חיצוניות לה כל הצדקה להתייחס לבית בירושלים כמדור המשמש אותה לצורך פסיקת מזונותיה וממילא לא הוכחו הוצאותיה הנטענות בגינו.

70. לא מצאתי גם כל הצדקה לחיוב הנתבע בעלות שיפוץ הבית ב... כחלק ממזונות. בסעיף 40 בכתב התביעה התובעת פירטה את הוצאות שיפוץ הנכס לצורך מגוריה שם בסך 250,000 ₪. בסעיף 41 לסיכומיה העמידה התובעת את הסכום על סך 350,000 ₪, ללא כל הסבר. עלויות השיפוץ הנטענות לא הוכחו כמו גם העילה לחיוב הנתבע. מעבר לכך כי התובעת העידה שהשיפוץ הנדרש לטענתה הנו בקומת הקרקע (פרוט', עמ' 15 שורות 26-31). מקום בו זכות התובעת למגורים היא בקומה העליונה בלבד. מובהר כי אין בכך כדי לאיין חיוב הבעלים הרשומים בנכס (הבנים) בעלויות תיקונים ככל שנדרשים שמוטלים על הבעלים בנכס על פי דין.

71. עוד יש לציין כי סכום המזונות הנתבע בהליך, 40,815 ₪ בחודש גבוה ללא כל הסבר מסכום המזונות שנתבע בהליך המזונות הקודם 27,880 ₪ בחודש. בהליך הקודם לא עתרה התובעת לחיוב הנתבע בהוצאות החזקת הבית בירושלים.

72. לתובעת הכנסות ורכוש

כעולה מתצהירה הרכושי של התובעת מיום 21.11.18 ומעדותה :

- בבעלותה דירה בירושלים (סעי' 1א) שאינה מושכרת (פרוט', עמ' 30 שורות 4-3); אומדן שווי דמי שכירות בסך 10,000 ₪ בחודש שצורף כנספח ד' לתצהיר האפוסטרופוס לדין - לא נסתר.

- בבעלותה דירה ברח' ... ב... שירשה לאחר פטירת בעלה הראשון ונמכרה בסך כ- 1,135,000 ₪ (פרוט', עמ' 21 שורות 18-27). טרם מכירתה היו לתובעת הכנסות מדמי שכירות עבורה בסך 3,731 ₪ לחודש ובשלב מאוחר יותר 4,261 ₪ לחודש (סעי' 1ב-ג; פרוט', עמ' 30 שורות 9-8);

- קצבת ביטוח לאומי (סעי' ח1);

- קצבת פנסיה בסך כ-160 שטרלינג בחודש (סעי' ט1);

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 11-14-16865-כ. נ' א.

תמ"ש 01-16-28747-א. נ' כ.

תמ"ש 02-16-31938-א. נ' כ.

- התובעת הצהירה שלה הכנסות בסך כ-12,800 ש"ח, דמי ביטוח לאומי אמריקאי ובעלותה שתי דירות (פרוט', עמ' 3 שורות 1-2);
- התובעת העידה שלאחר הפירוד רכשה דירה נוספת ב... (פרוט', עמ' 30 שורות 15-17).
- יתרת הזכות בחשבון בנק ע"ש התובעת בבנק הבינלאומי נכון ליום 23.12.18 הייתה בסך 1,039,106.45 ש"ח (נספח 5 לתצהיר עדותה הראשית).
בנוסף, כאמור הנתבע התחייב בהסכם משנת 2005 לשאת במיסים המוטלים על הנכס, בהחזקת הבריכה, הוצאות חשמל וגינון.

73. במכלול הנסיבות שפורטו אני סבורה כי יש בזכויות והכספים שקיבלה התובעת עד למועד מתן פסק דין זה עבור מזונותיה, ובנוסף התחייבויות הנתבע בתשלומים על פי ההסכם משנת 2005 וההחלטה מיום 17.6.18 כדי לאזן בין:
עיקרו של הדין - זכות התובעת למזונות מהנתבע על פי הדין האישי בהעדר אשמתה לפירוד ובהינתן כי הצדדים לא התגרשו;
לבין ליבו של הדין - הפירוד המתמשך בין הצדדים משך שנים, רצונם של הצדדים להתגרש מתוך הבנה כי אין סיכוי לחזרתם לחיים משותפים, ההסכמים עליהם חתמו הצדדים והזכויות שקיבלה התובעת בגין מזונות, בחירתה של התובעת שלא להגיש תביעת מזונות משך שנים לאחר הפירוד, הכספים והזכויות שקיבלה ויכולותיה שלה לסיפוק צרכיה מעבר לכך.
אני מוצאת במכלול הנסיבות לקצוב את סכום המזונות לסכומים ששולמו לתובעת עד מועד פסק הדין וזכות מגוריה בבית ב... עד 120, ולא לחייב הנתבע בתשלומי מזונות מעבר לכך ומעבר לקבוע בהסכם משנת 2005.
לאור כל האמור לעיל, התביעה נדחית.

תמ"ש 01-16-28747 - תביעה רכושית

74. ביום 14.1.16 הגישה התובעת תביעה הצהרתית לאיזון משאבים ופירוק שיתוף נגד הנתבע והבנים הוגשו כתבי הגנה.

בהחלטה מיום 8.10.17 ומנימוקיה, התקבלה בקשת הבנים לסלק על הסף את התביעה נגדם ונדחתה בקשת הנתבע לסלק את התביעה נגדו על הסף. בקשת רשות ערעור שהגיש הנתבע לבית משפט מחוזי נדחה בהחלטה מיום 4.1.18 (כב' השופט צ. ויצמן) מנימוקיה.

75. הצדדים נישאו ביום 14.6.92. בהסכמת הצדדים נקבע מועד הקרע לחודש 6/13, מועד עזיבת הנתבע את הנכס (להלן: "התקופה הקובעת").
עיקר המחלוקת בין הצדדים בשאלה האם צבר הנתבע רכוש משותף בתקופת החיים המשותפים שיש לאזנו.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

התובעת - עותרת למתן פסק דין הצהרתי הקובע כי היא זכאית למחצית שווי רכוש הנתבע שנצבר בתקופת החיים המשותפת ולחלופין עותרת לפירוק השיתוף, ומינוי מומחה לצורך כך. הנתבע - טוען שלא נצבר כל רכוש, ודאי לא משותף בתקופת החיים המשותפת ומתנגד למינוי מומחה.

בהחלטה מיום 2.2.20 נקבע שהצורך במינוי מומחה יישקל במסגרת פסק הדין (לאחר סיום שמיעת העדויות ובהתאם לחומר הראיות שיוצג; פרוט', עמ' 33 שורות 21-23).

טענות הצדדים

76. טענות התובעת

- א. היותה אשתו החוקית משך 23 שנים וחוק יחסי ממון, התשל"ג-1973 מקימים לה זכאות למחצית מההון ומהנכסים שצבר הנתבע במהלך החיים המשותפים.
- ב. הצדדים לא חתמו על הסכם ממון ולא נוהל ביניהם הליך רכוש. ההסכמים אשר צפו פני עתיד כי ייחתם הסכם גירושין כולל, לא דנו כלל בנושא איזון המשאבים וחלוקת הרכוש.
- ג. לנתבע רכוש וממון רב השייך ברובו ככולו לו. אימפריה כלכלית אותה פיתח וטיפח הנתבע בחייו. ככזו כל צעד בה מתוכנן היטב על ידי עורכי דין, רו"ח ויועצי מס. כך גם הרישום בנכסים נעשה בצורה מתוכננת, מחושבת ומתוחכמת על מנת להגן עליהם מפני תשלום מס ותביעות אחרות, לרבות תביעות לאיזון רכוש על ידי בנות זוג הנתבע ובניו. כך גם, הנכס רשום באופן טכני בבעלות בניו והרישום לא משקף את הבעלות בו בפועל.
- ד. נכסים שבבעלות או שייכים לנתבע הידועים לתובעת - חברת תעופה ... וכן צי מטוסים וטייסים; חברת ... חברה מתחום הווידאו צ'אט העולמי; בעלות בכ-100 חברות אחזקות, שותפויות ונאמנויות במדינת ניו יורק וכן חברות נוספות בפלורידה, פנמה, שויץ וצ'כוסלובקיה; בעלות במניות והשקעות במאות חברות הזנק; בעלות בחברות מבוססות במגוון תחומים; בעלות בפרויקטים לנדל"ן למגורים ומסחר ברחבי העולם; בעלות בבנייני משרדים, בנייני מגורים וכ-244 דירות המושכרות ברחבי מנהטן westside; אחוזה ב.... בחוף הצפוני של לונג איילנד, ניו יורק בשווי \$8,000,000; אחוזה ב... פלורידה בשווי \$2,500,000; בעלות ביאכטה מפוארת; בעלות באוסף פרטי יודאיקה ייחודי ויקר ערך בשווי מוערך \$4,000,000; בעלות באוסף אומנות יקר ערך, לרבות אוסף ייחודי של אומנות קולומביאנית; הנתבע היה תורם ידוע לעמותות צדקה, בתי חולים וגורמים פוליטיים בארץ ובחו"ל.
- ה. הנתבע נהג לקנות, לשפץ ולמכור דירות יוקרה בארה"ב. התובעת הייתה מופקדת מטעמו על שיפוץ הדירות, עיצובן וריהוטן באמצעות בעלי מקצוע.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

- ו. התובעת שותפה מלאה בכל רכוש, זכות והון שצבר הנתבע בתקופת החיים המשותפים ללא קשר לרישומם; הנתבע היה עשיר כקורח, איש עסקים פעיל בעסקים חובקי עולם. מטבע הדברים לא הייתה לה גישה למסמכים אודות פרטי כל עסקיו.
- ז. הטענה כי משך החיים המשותפים הנתבע כמעט ולא עבד, היה בגמלאות, לא ניהל פעילות כלכלית עקב גילו המבוגר לא נכונה. פעילותו של הנתבע בחשבון הבנק בשוויץ מלמדת על ההיפך מכך. כדרכם של אנשים עסקים בסדר גודל כזה, הנתבע פעל בהחבא. כך: בשנת 2007 החזיק הנתבע במניות בשווי 793,494 ₪ בבנק המזרחי בישראל; כעולה מתיק ... השקיע \$4,500,000 באמצעות חברת ... בעסקי נדל"ן במזרח אירופה; פעל בנושאים עסקיים שונים מול החברות: ; עסקיו של הנתבע בתקופה שבין 3/01 עד 10/3; היה פעיל בעסקאות נדל"ן בניו יורק באמצעות מגוון חברות ושותפויות בהם היה נשיא או שותף וכן בשמו שלו; עסק בשיפוץ 12 בתים בקווינס, ניו יורק; השקיע מיליון דולר בנוסף לזמנו ומרצו בחברת ...; גם לאחר מועד הקרע היה פעיל, חבר דירקטוריון, נשיא ובעל תפקידים במגוון חברות ושותפויות.
- ח. טענת הנתבע כי הכספים מהם חיו הצדדים בתקופת החיים המשותפת נצברו בתקופה שקדמה לנישואים לא אמינה, ראוי שתשליך על מהימנותו ואמינותו ודינה להידחות על הסף. טענה זו נטענה בעלמא ללא ביסוס. חובת הוכחת הטענה על הטוען לה.
- ט. האפוטרופוס לדין של הנתבע לא עשה מאמץ אמיתי או רציני לחקור ולגלות נכסיו של הנתבע וסירב להתייחס למגוון עסקאות נדל"ן, המחאות, חשבונות בנק וכד'. התנהלותו מעידה על ניסיון מתמשך לסכל כל גילוי ומידע אודות נכסיו של הנתבע. בחירת הנתבע ואחר כך האפוטרופוס לדין להימנע מהבאת ראיות רלוונטיות ליתר נכסיו ללא הסבר סביר מקימה חזקה לחובת הצד שנמנע מהבאתן.
- י. הנכס היחיד שגולה לה בהודעת ב"כ הנתבע בדיון מיום 17.7.17 הנו סך \$180,000,000 אשר היה לנתבע בחשבון בנק בשוויץ וממנו שולם כמס או כקנס לרשויות המס בארה"ב סך \$90,000,000; תשלום המס לרשויות בארה"ב בוצעה לאחר מועד הקרע, קרי לפחות 12 שנים ממועד נישואי הצדדים; טענה זו נטענה ע"י בנו של הנתבע (ולא על ידי הנתבע) אשר אין לו מידע אישי בעניין וגם לא ראה ראיות; \$90,000,000 הנותרים אינם כלל הנכסים המשותפים, כי אם נכס אחד מיני רבים אשר חמק מניסיון הנתבע להסתיר את נכסיו; העסקאות שהן בבחינת "קצה הקרחון" בלבד, מעידים על חלק קטן מכלל נכסי הנתבע בתקופה הרלוונטית; התובעת עותרת, כי מדובר בנכס משותף וכי ייפסק לה \$45,000,000 (מחצית הסכום).
- יא. הנתבע ובניו השתמשו בשירותים של אותם עו"ד, אשר עודכנו מטבע הדברים בו זמנית בהליך גילוי מסמכים שאינם מדווחים ובתוצאותיו.
- יב. נוכח ריקון חשבון בנק בשוויץ שהובטח לתובעת בהסכם משנת 2004, היא עותרת לחייב את עיזבון הנתבע בסכום זה.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

- יג. התובעת עותרת, כי ככל שיתגלה נכס של הנתבע החל ממועד הקרע (6/03) ואילך ייקבע כי מדובר בנכס מוברח שהתובעת זכאית למחצית שוויו.
- יד. קיים עירוב נכסים והתחייבויות בין האב לבנים. התובעת עותרת, כי ייקבע שכל העברת כספים בין האב לבנים לאחר מועד הקרע נעשתה במטרה להבריש נכסים אלו מהרכוש המשותף ועל כן ליתן לה מחצית משווי כל נכס שיתגלה בהמשך.
- טו. היא עותרת להצהיר, כי מחצית מכל הרכוש שנצבר לאיש בתקופת הנישואים שייך לה ולחלופין לפירוק שיתוף ואיזון משאבים. היא זכאית לקבל מהנתבע חשבונות ופרטים על היקף הנכסים כדי לשמור על זכויותיה.

77. טענות הנתבע

- א. תביעה זו הנה בבחינת ניסיון מקומם וחסר תום לב להתעשר שלא כדין תוך ניצול לרעה של הליכי משפט וכפייה על הנתבע ועל בניו אחרי הליכים משפטיים. תכלית התביעה לסחוט מהנתבע ובניו זכויות וכספים שאינם מגיעים לה.
- ב. הנתבע כיבד ואהב את התובעת, היה א. נדיב וטוב לב ולא רצה להיפרד מהתובעת ואף לאחר שנפרדו ניסה לשוב אליה והיא סירבה לכך.
- ג. התובעת מונעת מחמדנות וטענותיה הן טענות סרק נעדרות בסיס עובדתי ומשפטי. היא הטריחה לשווא את הצדדים ואת בית המשפט בהגשת מאות מסמכים לא רלוונטיים, ללא אבחנה בין נכסי הנתבע לנכסיו בניו, בין נכסים שנצברו לפני הנישואין לבין נכסים שנצברו לאחר מהם על מנת ליצור מצג שווא בדבר היקף נכסיו של הנתבע המנוח.
- ד. הצדדים נהגו בהפרדה רכושית. אלו נישואים שניים לשני הצדדים. הם אמנם לא ערכו ביניהם הסכם ממון אך הקפידו על הפרדת רכוש. מקום בו הנתבע חפץ לשתפה ברכושו הנפרד עשה כן בכתב ובמפורש. כך, בשנת 1994 סמוך לפני הנישואים הנתבע רכש דירה בירושלים ורשם אותה ע"ש שני הצדדים. בשנת 1995 הוא העביר את מלוא הזכויות בדירה לתובעת במתנה להבטיח עתידה הכלכלי. התובעת לא הניחה כל הסבר מדוע רישום הדירה בירושלים הוא מהותי לשיטתה ורישום הנכס הוא טכני.
- ה. לצדדים אין רכוש משותף בישראל ובח"ל. בכתב התביעה לא נטענה טענת שיתוף ספציפית.
- ו. הנתבע לא צבר רכוש בתקופת החיים המשותפים ולא הגדיל רכושו בתקופה זו - רכושו של הנתבע נצבר עוד לפני נישואיו לתובעת. בהתאם להוראת סעיף 5(א)(1) לחוק רכוש אינו נכס בר איזון או נכס משותף; הנתבע פרש לגמלאות הרבה לפני הנישואים. בתקופת הנישואים לתובעת הנתבע כמעט לא עבד ולא ניהל פעילות כלכלית, רכוש קטן משמעותית. בנסיבות בהן בתקופת הנישואים הנתבע לא עבד ורכושו נצבר לפני נישואיו לתובעת הוא גם לא ראה צורך לערוך הסכם ממון עם התובעת מלבד הקפדה על הפרדה של הרכוש שצברו הצדדים לפני הנישואים;

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

- התובעת ניסתה להציג מצג שווא על היקף נכסיו של הנתבע וסירבה להפנים את האבחנה בין נכסי הנתבע לנכסים השייכים לבניו.
- ז. רשימת הנכסים שייחסה התובעת לאיש ולבניו הנה כללית, לא מפורטת וכוללת הגדרות רחבות מדי. לאיש אין זכויות בחברת התעופה ... או בכל חברת תעופה אחרת, אין ולא היו לו זכויות בחברת ... נכסי נדל"ן בניו יורק, אחוזה בלונג איילנד, יאכטה, חברות, פרויקטים של נדל"ן ברחבי העולם, בנייני מסחר או מגורים במנהטן, אוסף יודאיקה או כל אוסף אומנות אחר וגם לא אחוזה בפלורידה;
- הנתבע מכחיש את טענת התובעת כי בני הזוג רכשו נכסים בארה"ב, שיפצו ומכרו אותם; בבעלות הנתבע דירה בת שני חדרי שינה בבניין מגורים בפלורידה שנרכשה בשנת 2003 ועליה רובצת משכנתא בסך \$500,000 וחשבון בנק המשמש לתשלום הוצאותיו וצרכיו הרפואיים. מקור נכסים אלו בכספים של הנתבע מתקופה שקדמה לנישואי הצדדים.
- ח. במשטר הרכושי מכח [חוק יחסי ממון](#) החל על הצדדים, כל צד הוא בעלים הקנייניים בנכסיו במהלך הנישואים ולצד השני אין כל חלק בנכסים של האחר (סעי' 4 לחוק). הזכות העומדת לצד השני, היא אם בכלל, זכות אובליגטורית דחויה; הוראת סעיף 11 לחוק מקנה לבית משפט סמכות לשמירת זכויות עתידיות בלבד. מכאן שאין סמכות לתת פסק דין הצהרתי במסגרת תביעה לפי סעיף 11 לחוק.
- ט. תביעת הגירושין האזרחית שהגיש הנתבע בניו יורק בשנת 2003 לא נמשכה משיקולי העדר סמכות לבית המשפט בניו יורק (אשר לו נתונה סמכות לפירוק הנישואין והרכוש) כי אם בשל העובדה שהצדדים הגיעו ביניהם להסכם כולל. וכך תביעה זו נמחקה רק לאחר שההסכם משנת 2004 הוגש לאישור בית המשפט.
- י. התובעת צירפה כנספח א' לתצהירה פסקי דין מתחילת שנותה-80, כעשור לפני נישואי הצדדים, אשר מתייחסים לפעילות עסקית שקיים המנוח בשנות ה-70. בפסקי דין אלו קיבל בית משפט שלערעור פה אחד טענת הנתבע שלא הוכחה מעורבות שלו בפעילות עסקית שנדונה בפסקי הדין ולא הוכחה כל הונאה שביצע; במסמכים מתקופה רלוונטית מעורבות הנתבע הסתכמה בחתימתו כמורשה חתימה על מסמכים לביטול שעבודים שנרשמו ביום 25.6.81 תמורת \$10; הסכם הניהול של חברת ... הנו הסכם להסרת שיעבוד בין א. ג., והנתבע. ההסכם מעיד על כי שני המייסדים והבעלים היחידים בחברה היו א. ג. החברה והבניין מעולם לא היו בבעלות הנתבע. הנתבע לא קיבל תמורה עבור חלקו בעסקה ולא נשארה בידו שום זכות בנכס זה; התובעת צירפה שורה של מסמכים בשפה זרה ללא תרגום.
- יא. רשימת המסמכים להם עתרה התובעת בסעי' 43 בכתב התביעה והיקף עריכת החשבונות והחקירות מופרזים. חלק מהמסמכים הנדרשים לא רלוונטיים וכך גם הדרישה לחשוף מסמכים בתקופה שמיום הנישואים ועד מועד הגשת התביעה שעה שבני הזוג נפרדו לפני למעלה מ-14 שנים. גם אילו הייתה לה זכות ברכוש הנתבע ובניו הרי שאין הצדקה למתן

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

צו גילוי מסמכים בהיקף נרחב המהווה "דייג פסול", אשר המצאתם תפגע קשות בזכות הנתבע ובניו לפרטיות. הדברים יפים ונכונים גם לדרישת התובעת למנות מומחים שונים להערכת שווי רכוש הנתבע ובניו.

יב. התובעת מפנה לפסק דין ... (.....) מתוך חוסר הבנה ואינו מוכיח את הרכוש שצבר הנתבע. להיפך, פסק הדין עסק בהשקעת סך \$5,000,000 על ידי חברת ... שהייתה בבעלות הנתבע ומר ... בשותפות על בסיס הסכם שנערך טרם נישואי הצדדים בחודש 2/92 שלא נשא פירות. החברה הייתה זכאית להשבת השקעתה טרם חלוקת המניות עם מר ... לצד זאת, במועד פסק הדין בשנת 2008 הכספים שהשקיעה החברה טרם הושבו. בית המשפט קבע, כי כל זכות שישנה למר ... לקבלת המניות בחברה כפופה להחזר ההשקעה לחברה. בית המשפט דחה את הטענה, כי החברה השיבה לעצמה את ההשקעות והורה על מחיקת התביעה נגד הנתבע תוך חיוב מר ... בהוצאות משפט.

יג. טענת התובעת, כי הנתבע רוקן את חשבון הבנק בבנק ... בשוויץ ללא ידיעתה נטענה בעלמא. בסעיף 10(ג) בהסכם משנת 2004 התובעת אישרה במפורש כי חשבונות הבנק בשוויץ הם שלה והפעולות בהם נעשו בידיעתה; דפי החשבון המחזיקים למעלה מ-200 עמודים שצירפה התובעת לתצהיר רכוש מטעמה מעידים אף הם כי מדובר בחשבון השייך לה; התובעת לא הניחה ראיה התומכת בטענתה, כי הנתבע הפקיד בחשבון הבנק בשוויץ סך \$3,000,000 להבטחת עתידה. מדפי החשבון נלמד כי מעולם לא היה בחשבון סכום כזה. היתרות בחשבון נעו לכל היותר בסכומים של כמה מאות אלפי דולרים לכל היותר ועד ליתרות חובה של עשרות אלפי דולרים בזמנים מסוימים. ביום 10.6.03 ובסמוך למועד הקרע הייתה בחשבון יתרה בסך \$8,429,290 שנמשכה על ידי התובעת בחלוף שלושה ימים.

יד. כספים ששולמו מחשבון הבנק בשוויץ בסך \$180,000,000 למס הכנסה בארה"ב היו בגין כספים שנצברו לנתבע קודם לתקופת הנישואים לתובעת. מתוך שכך, היא לא נשאה במחצית תשלום מס וקנסות שנדרשו ע"י שלטונות המס האמריקאים; התובעת הודתה, כי מקור הכספים הוא מלפני הנישואים וכי הצדדים חיו מהריבית של הסכום. בכך נסתרת מפיה הטענה כי כספים אלו ברי איזון; בנסיבות אלה, לא רבצה על הנתבע או על בניו חובה משפטית להמציא לה מידע בנוגע לכספים או לתשלום המס ששולם בגינם במסגרת הליך זה; התובעת הגישה את התביעה בשיהוי רב ונגרם לאיש ולבניו נזק ראייתי משמעותי.

טו. האפוטרופוס לדין הציג תמונה שלמה ומלאה ככל שהיה ניתן של מצבת הנכסים שצבר הנתבע בתקופת נישואיו לתובעת, לפני קרובל-30 שנה ולא הסתיר דבר מבית משפט או מהתובעת.

טז. התובעת ניהלה הליך ארוך ומורכב משך 6 שנים בחוסר תום לב מתוך חמדנות וסחטנות וללא כל בסיס משפטי או עובדתי. לניהול ההליך נדרשו הכנת כתבי טענות, קיום מספר

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

דיוני הוכחות, א. נאלץ להגיע במיוחד לישראל עבור הדיון מיום 17.7.17. התובעת בחרה לנהל את ההליך עד תום ללא נכונות להצעות הפשרה שהוצעו לה. הנתבע, האפוטרופוס לדין וג'. השקיעו מאמצים רבים הכרוכים בהוצאות כדי להפריך את טענות התובעת. הוציאו סך 1,429,508 ₪ (1,128,617 ₪ בתוספת מע"מ עבור שכר טרחת עו"ד, 98,866 ₪ הוצאות ו- 10,158 ₪ כפיקדון) על הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד. הנתבע וג'. כחליפו עותרים לדחיית התביעה וכן לחיוב התובעת בהוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד ריאליים.

דיון והכרעה

78. המסגרת הנורמטיבית

הצדדים נישאו בשנת ולאחר שנחקק חוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג-1973 (להלן: "החוק"), לא נערך ביניהם הסכם ממון ולכן רואים אותם ככפופים להסדר איזון המשאבים הקבוע בחוק. סעיפים 4 ו-5 לחוק קובעים כי:

4. "אין בכריתת הנישואין או בקיומם כשלעצמם כדי לפגוע בקנינים של בני הזוג להקנות לאחד מהם זכויות בנכסי השני או להטיל עליו אחריות לחובות השני.
5. (א) עם התרת הנישואין או עם פקיעת הנישואין עקב מותו של בן זוג (בחוק זה – פקיעת הנישואין) זכאי כל אחד מבני הזוג למחצית שוויים של כלל נכסי בני הזוג, למעט -
- (1) נכסים שהיו להם ערב הנישואין או שקיבלו במתנה או בירושה בתקופת הנישואין;
- ...
- (ב) בפקיעת הנישואין עקב מותו של בן זוג יבואו, לעניין הזכות, לאיזון המשאבים, יורשיו במקומו".

בהתאם להוראות החוק לא יבואו נכסים שהיו שייכים ורשומים ע"ש אחד מבני הזוג עוד טרם הנישואים או התקבלו במתנה במהלך הנישואים במסגרת איזון המשאבים בין בני הזוג. יתר על כן, בהתאם להוראת סעיף 4 לחוק אין בעצם הנישואים כדי להקנות לבין הזוג האחר קניין בנכס השייך לבן הזוג השני.

לצד זאת, נקבע בפסיקה ששותפות בין בני זוג יכול שתיווצר מכח דינים אחרים, עקב מתנה או הסכמה מפורשת או בהתנהגות. שיתוף בנכסים ייקבע רק כאשר בית המשפט שוכנע שלכך התכוונו הצדדים.

כאשר הנכס רשום על-שם צד ג', היינו רישום שהוא "חיצוני לתא המשפחתי", נטל ההוכחה הנדרש הוא גבוה יותר ונדרשת הוכחה ממשית וכבדת משקל (ראו ע"מ (חיפה) 330/05 פלוני נ' אלמונית, פס' 12 בפסק דינה של כב' השופטת י. וילנר (28.5.06)).

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

79. התביעה לפסק דין הצהרתי לאיזון משאבים ופירוק השיתוף אינה ספציפית ואינה מבקשת הצהרה המתייחסת לרכוש מסוים. עם זאת, כפי שנלמד מהעדויות ומחומר הראיות שהונח לפני טענות התובעת מתייחסות בעיקר לשלושה רכיבי רכוש עיקריים: נכסים וממון שנצברו לאיש טרם הנישואים, יתרת מס בסך \$90,000,000 ורכוש הרשום ע"ש הבנים ונטען ש שייך לנתבע.

כבר עתה יובא, כי לאחר שבדקתי את התשתית הראייתית שהונחה לפני, שמיעת עדויות הצדדים והתרשמות בלתי אמצעית של בית המשפט מהם - אני מוצאת לקבל את גרסת הנתבע לפיה בתקופה הקובעת לא נצבר רכוש משותף וכי רווחים מהנכסים שנצברו לו לפני תקופת הנישואים מורגים מאיזון המשאבים.

80. הוכח כי הרכוש הנטען הנו רכוש שצבר הנתבע בתקופה שקדמה לנישואי הצדדים הנתבע פרש מעבודה בשנת 1985 (שבע שנים לפני שהצדדים נישאו). על פי הנתען, הנתבע החזיק בחשבונות בנק בשוויץ סך של \$180,000,000 שנצברו לו מעסקיו טרם הנישואים וכספים אלו שימשו למחייתו (פרוט', עמ' 5 שורות 11-6; עמ' 51 שורה 20; עמ' 52 שורה 14; עמ' 66 שורות 25-26).

81. בסעיפים 21-22 לתביעת מזונות שהגישה התובעת בשנת 2004 (תמ"ש 3040/04) טענה כי:

"21. גם הנתבע עצמו, אמר לתובעת אין ספור פעמים, במהלך חיי נישואיהם, כי הגם שאין בהווה כל רכוש הרשום על שמו, אלא ע"ש הנתבעים 2 ו-3 החיים בארה"ב, אין לה לתובעת מה לדאוג, כי עתידה מובטח כלכלית לתמיד, וכי לעולם ובכל הנסיבות לא יחסר לה דבר. הוסיף הנתבע וקבע באזני התובעת, עי הנתבע עצמו בגין יכולתו הכלכלית הבלתי מוגבלת הוא "הביטוח שלה"..."

22. עוד הוסיף ואמר הנתבע לתובעת, וכך גם הוא התנהג למעשה בפועל, כי אכן יכולתו הכלכלית היא גבוהה ביותר, עסקיו הם חובקי עולם ומעורבותו בהם מכניסה לו כספים רבים, עת כל עוד יחיה הוא עם התובעת - לא תחסר היא דבר, מה שבפועל אכן כך היה".

(ההדגשות אינן במקור-ע"ב'ג').

בחקירתה הכחישה התובעת את האמור לעיל ללא כל הסבר מניח את הדעת. לצד זאת ובאותה הנשימה אישרה חתימתה על התצהיר התומך בכתב התביעה שהגישה בשנת 2004:

"ש. לעניין הרכוש, נכון שק. אמר לך לפני שהתחתנתם שהוא העביר לפני מס' שנים את כל הרכוש שלו לבנים שלו?

ת. הוא אמר לי כל מיני דברים.

ש. חוזר על השאלה. נכון שק. אמר לך לפני שהתחתנתם שהוא העביר לפני מס' שנים את כל הרכוש שלו לבנים שלו.

ת. הוא אמר שיעשה את זה אבל הוא רצה לעשות את זה לפני שנישאו אבל אני לא חושבת שהוא עשה כי בזבזנו כל כך הרבה כסף. אנחנו גרנו ברמה כל כך גבוהה והוא שם כל מיני דברים לכולם. הוא אמר לי שהוא רוצה להעביר. הוא לא אמר לי שהעביר.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

- ש. בתביעה המקורית שלך למזונות משנת 2004 את כותבת בסעיף 21 "גם הנתבע עצמו אמר לך תובעת אינספור פעמים במהלך חיי נישואיהם כי הגם שאין בהווה כל רכוש הרשום על שמו אלא על שם הנתבעים 2 ו-3 (א. וג'). החיים בארה"ב אין לה לתובעת מה לדאוג".
- ת. אני לא זוכרת שאמרתי את זה ולזה לא נכון. ממש לא.
- ש. למרות שכתבת תצהיר שאומר שזה נכון?
- ת. אני לא זוכרת שחתמתי על זה.
- ש. אז בואי נסתכל בזה. זו חתימתך? (מציג לה את התצהיר מיום 04.04.04).
- ת. כן.
- ש. מה שחתמת עליו הוא העובדה שאת מצהירה שכל העובדות שמוזכרות ומפורטות בכתב התביעה נכונות. ואת חתמת על זה והתצהיר שלך אומת ע"י עו"ד יואב ברין?
- ת. כמו כל האנשים שמתגרשים הייתי מבולבלת בהתחלה ולא ידעתי מה אני עושה".
- (פרוטוקול 13.2.20, עמ' 19 שורות 21-2).

בסתירה זו בין גרסאותיה ללא הסבר ענייני יש כדי לחזק את גרסת הנתבע כי כל רכושו עבר קודם נישואיו לתובעת לבניו (פרוט', עמ' 4 שורה 33).

82. התובעת מבקשת ללמוד על היקף נכסי הנתבע (וכנגזרת מכך על זכויותיה הנטענות במחציתם) בעיקר מתוך דברים שאמר/ הראה לה הנתבע בתקופת החיים המשותפים. התובעת הצהירה בתצהיר עדותה הראשית כי: הנתבע היה בעלים והרוח החייה מאחורי נכסי נדל"ן בניו יורק שהוא ניהל, קנה, שיפץ, השביח והמיר לקואופרטיב של עשרות בניינים בעיקר בעיר מנהטן (סעי' 13). את זאת אמר לה הנתבע עוד טרם נישואיהם (סעי' 14); הנתבע החזיק בבנייני מגורים רבים בניו יורק שהושכרו בדמי שכירות גבוהה ונמכרו מעת לעת בסך של לפחות \$500,000 (סעי' 16); הנתבע הבעלים של בניין בפארק אביו אשר חלק מהדירות בו הושכרו וחלקן נמכרו (סעי' 17); הנתבע מימן את הקמת החברה ... ברת תעופה שהקים וניהל א. (סעי' 31); חברות בהם היה הנתבע שותף שיפצו ובנו מתחם של אזור מגורים וסופרמרקט בסלובקיה. (סעי' 32); הנתבע רכש ושיפץ אחוזה גדולה ומפוארת באזור היוקרתי קינגס פוינטס, בניו יורק בעלות של כ- 2-1.5 מיליון דולר ארה"ב. לאחר מכן האחוזה נמכרה ותחתיה רכש אחוזה גדולה יותר באותו האזור בעלות 8 מיליון דולר ארה"ב. (סעי' 37); הנתבע היה מעורב בפרויקט נדל"ן גדול במוסקווה, רוסיה ונסע לשם כ-30 פעמים בשנים 2003-1998 (סעי' 38-39); בבעלות הנתבע יאכטה; הנתבע סיפר לה שהרוויח כ-\$200,000,000 מעליית ערך הזהב בשנים האחרונות לחייהם המשותפים (סעי' 42); בבעלותו דירה באזור יוקרתי ב... בפלורידה ששוויה נאמד בכ-\$1,599,000 שם חי הנתבע לאחר הפירוד (סעי' 47); הנתבע אמר לה ששווי אוסף פרטי יודאיקה שהוחזק בביתם ב... הוערך בלמעלה מ-\$4,000,000 וכן אוסף אומנות יקר שנאמר לה שהוערך ב-\$150,000 לכל פריט (סעי' 48); הנתבע אמר לה ששווי תמונה מקורית של הצייר kukkuk בביתם ב... נאמד בכ-\$780,000 (סעי' 49).

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

בחקירתה אשרה התובעת לגבי הבניינים והדירות שטוענת לגביהם, כי אין לה תיעוד ששייכים לנתבע, היא נסמכת על דברים שאמר לה הנתבע, ומכל מקום אמר לה שבבעלותו לפני הנישואים:

ש. יש לך תיעוד או אסמכתא שהבניין הזה בכלל שייך לך?

ת. לא.

ש. כתבת בסעיף 13 לתצהיר שלך את העובדה שבמשך שנות נישואיך הוא ניהל, קנה, שיפץ, השביח והמיר לקואופרטיב עשרות בניינים במנהטן. יש לך איזה שהיא הוכחה לכך?

ת. לא. שילמתי למישהו שיחפש אותם באינטרנט והם מצאו ניירת שמסרתי לעורכת דיני.

ש. האם יש לך איזה שהם מסמכים שהוא עשה את זה, מתי עשה, איפה עשה את זה?

ת. קודם כל יש היתה כתבה בויליג' ווייס. הם כתבו על זה.

ש. יש לך את הכתבה?

ת. אני חושבת שכן. היו כמה כתבות על מה שהיו לו, מה שהוא עשה, מה שעשה לא בסדר, שהוא לא יכול להמשיך עם הדברים שלא היה בסדר בהם.

ש. ממתי הכתבות?

ת. במשך הזמן שהיינו ביחד היתה כתבה אחת.

ש. מתי הוא עשה את כל הדברים האלה שאת מספרת עליהם?

ת. כנראה לפני שנישואנו. חלק מהם. בעלי היה א. מאד עסוק ומעניין כאיש עסקים. היינו אמורים לכתוב זאת ואז לא עשינו את זה הוא הראה לי אתה בניינים והוא הסביר לי מה הוא עשה כד לבנות מסעדה ל-600 נשים. זה היה מאד מעניין. הוא אמר לי שהיה לו בית במקום מסוים ומכר אותו ואז קנה בית אחר ליד א. ואז הוא נתן כסף..... היה לו הרבה כסף. ב-2016 האדונים האלה היו חלק ממסמך שהיה צריך להיות הסכם גירושין.

ש. בסעיף 17 לתצהירך אמרת שבעת שהותנו בניו יורק גרנו לעיתים בדירות הנתבע באחד מבניינו בפארק אבניו. מה היתה הכותבת של בניין זה?

ת. אני חושבת שעשר. אני לא זוכרת.

ש. יש לך הוכחה שהבניינים האלה בכלל שייכים לך?

ת. כל הכתבים אמרו שזה שלו ומי שגר בבניין אמר שזה שלו. לרב ז. שהוא אמר לי שהוא הבעלים וכשהוא מכר אחת גרנו באחת מתחתיה ואז הוא מכר גם אותה. איך הוא יכול היה למכור אותם אם הם לא היו שלו?

ש. יש לך אסמכתא לכך שהוא מכר אותן?

ת. לא גרנו שם אח"כ והוא אמר לי.

ש. הוא אמר לך שהוא מכר אותן?

ת. הוא אמר לי שמכר ואמר לי את המחיר. זה לגבי הדירה שגרנו בה.

ש. זה לא מה שכתבת. אמרת שהיו לו כמה בניינים בפארק אבניו?

ת. בדיון האחרון השותף שלך (עו"ד פרידמן) אמר בקול שלק. היו 244 דירות.

עו"ד פרידמן:

זה לא נכון.

המשך חקירה:

ש. יש לך אסמכתאות כלשהן לכך שק. רכש בניינים ודירות במהלך הנישואין

שלכם?

ת. לא אמרתי שהוא רכש. אמרתי שהוא היה הבעלים. זה מלפני הנישואין. אבל אח"כ הוא מכר.

ש. אז כדי לסכם אין לך כל הוכחה שהנתבע רכש או מכר איזה שהוא רכוש במהלך הנישואין שלכם?

ת. רק הדברים שאמר.

(פרוטוקול שם, עמ' 19-20), הדגשה שלי – עי'ביג'

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

83. התובעת הגישה את תביעת הרכוש בשנת 2016, **כ-13 שנים לאחר הפירוד** (6/03). במרץ 2018, שנתיים לאחר הגשת התביעה, לא היה הנתבע כשיר לנהל את ההליך שלפני בעצמו ומונה לו אפוטרופוס לדין. שנתיים מאוחר יותר בחודש אפריל 2020, הנתבע הלך לבית עולמו.

מקום בו התובעת מבססת את טענותיה על סמך אמירות של הנתבע, ובהינתן שבמועד בו הוגשה התביעה **על פי בחירתה של התובעת** לא ניתן לברר את הדברים לאשורם מפיו, הרי שנטל ההוכחה והשכנוע המוטל עליה מוגבר. התובעת לא עמדה בנטל ההוכחה.

84. בכל הנוגע לנכסי הנדליין הנטענים להיות בבעלות הנתבע בניו יורק - כמובא לעיל, הודתה התובעת שאין לה מסמכים התומכים בטענתה זו וכי מדובר ברכוש של הנתבע, ככל שהיה בבעלותו, מלפני הנישואין.

מסקנה זו גם מתחזקת מעדותו של א., לפיה בתקופה הקובעת לא החזיק הנתבע נכסי נדליין בניו יורק (פרוט', עמ' 47 שורות 28-35; עמ' 56 שורות 19-30; סעיפים 6-8 לתצהירו), אשר לא נסתרה ומהימנה עלי.

טענת התובעת לבעלות הנתבע בבית אחוזה ב... פוינט בניו יורק (סעי' 37 לתצהירה) - נסתרה בעדותה עת הודתה שהנכס רשום ע"ש א. וג'. וכי דבריה התבססו על דברים שאמר לה הנתבע (פרוט', עמ' 23 שורות 7-8):

"ש. ... גם רשום על שם ג'. וא..

ת. זה לא אשמתי שהוא רשם הכל על שם אחרים. הוא אמר לי שזה שלנו".

התובעת לא הוכיחה פעילות עסקית נטענת של הנתבע ברוסיה. היא הודתה שהנכסים הנטענים רשומים ע"ש א. וג'. (פרוט', עמ' 23 שורות 16-13). היא נמנעה מלזמן לעדות את מר... שנטען להיות שותף של הנתבע בעסקיו אליו ברוסיה לתמיכה בגרסתה והדבר נזקף לחובתה (פרוט', עמ' 23 שורות 17-27). היא יחסה מסמכים שצירפה לתצהירה בשפה זרה ללא תרגום לפעילות נטענת זו של הנתבע והודתה שאינה יודעת מה תוכנם באמת (פרוט', עמ' 25 שורות 11-18);

התובעת לא הוכיחה שבבעלות הנתבע הייתה יאכטה. היא הודתה שהיאכטה הייתה של א. (פרוט', עמ' 23 שורות 28-30);

התובעת לא הוכיחה שהנתבע הרוויח כספים מעיסוקו בזהב. היא לא ידעה להפנות למסמכים בעניין. הגם שנקבה בשמות של בנקאים ומוכרי מניות שלכאורה ביקשו לקנות ממנו זהב היא

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

לא הגישה כל תצהיר מטעמם וגם לא זימנה אותם לעדות באופן שיש בו כדי להשמיט הקרקע מגרסתה (פרוט', עמ' 24 שורות 1-8).

התובעת העידה בעניין זה:

"ש. יש לך הוכחה שלק. היה זהב?
ת. קודם כל יש לי זהב שהוא נתן לי והוא דיבר על זה כל הזמן.
ש. כמה שווה הזהב?
ת. כיום. 1700 דולר.
ש. כמה שווה היום הזהב שיש לך ואמרת קודם?
ת. יש לי 12 מטבעות. אחד לכל נכד. הוא נתן לנכד אחד 50,000 דולר והוא שילם על בר מצווה של אחד הנכדים.
ש. למה לא כתבת בתצהיר שיש לך זהב?
ת. זה לא ממש שלי. זה שייך לנכדים. הוא נתן את זה לנכדים. יש לי 12 נכדים. אחד עבור כל נכד שהוא נתן."
(פרוטוקול עמ' 24).

התובעת לא הוכיחה שבבעלות הנתבע חברות או חברות הזנק. היא לא ידעה לנקוב בשמות החברות, הזכירה שם של א. בשם "ד"ר לוי" אשר שמו המלא לא הובא והוא ממילא גם לא זומן לעדות ובעיקר פטרה עצמה באומרה שאינה זוכרת(ראו עדותה בפרוט', עמ' 25 שורות 2-10).

85. התובעת ביקשה ללמוד על היקף נכסיו של הנתבע גם מתוך מסמכים מרובים שצירפה לתצהירה המחזיקים למעלה מ-400 עמודים ב-23 נספחים (!), מרביתם בשפה האנגלית לחלקם צורף תרגום ולחלקם לא. מעיון במסמכים שצורפו חלקם אינו רלוונטי לתקופה הקובעת שכן הם מתייחסים לתקופה קודמת ובחלקם האחר אין די כדי לבסס טענות התובעת. וביתר פירוט:

א. **מסמכים שאינם רלוונטיים מחמת עניינם בפעילות עסקית נטענת של הנתבע בתקופה שקדמה לנישואי הצדדים** –

נספח א'1 - פסק דין מיום 29.4.80 בערעור לבית המשפט העליון בניו-יורק; נספח א'2 - פסק דין מיום 28.1.82 בערעור לבית המשפט העליון בניו-יורק; נספח ג' - פסק דין מיום 25.6.91 של בית משפט לפשיטת רגל בניו-יורק לעניין שותפות טרינה; נספח ד' - פסק דין מיום 28.2.86 של בית המשפט לערעור בניו-יורק;

פסקי הדין המוצגים לעיל נתנו בתחילת שנות ה-80 ומתייחסים לפעילות עסקית שביצע או לא ביצע הנתבע בתקופה שקדמה לנישואים ומשכך אין בהם כדי לבסס עילת התביעה לאיזון משאבים בתקופת החיים המשותפים.

ב. **כתבות בעיתונים שעניינן בפסקי הדין משנות ה-80 אינם רלוונטיים, בין משום מועדם (התייחסותם לפעילות עסקית נטענת בשנות ה-70) ובין משום שאינם ראייה קבילה -**

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

נספח א'3 - לא צורפה הכתבה בשפה האנגלית אלא תרגומה בלבד. לא צוין תאריך או מקום הפרסום; נספח א'4 - כתבה ב"ניו יורק טיימס" מיום 26.7.81; נספח א'5 - כתבה ב"קולומביה דיילי ספקטור" מיום 5.8.81; נספח ב'1 - כתבה שלא צוין בה מועד פרסום או העיתון בו פורסמה.

לעניין קבילות כתבה בעיתון כראיה נקבע, כי כתבה עיתונאית הנה ראייה פסולה בהיותה עדות מפי השמועה (רע"א 10012/09 משה שניידר נ' מע"צ – החברה הלאומית לדרכים בישראל בע"מ, סעי' 23 לפסק הדין (9.2.10)).

ג. מסמכים רשמיים שאינם מתייחסים לתקופה הקובעת –

נספח ב'2) - רישום הנטען להיות תדפיס מרשם התרומות הפוליטיות בארה"ב. אין כל אינדיקציה כי מדובר במסמך רשמי או תעודת עובד ציבור (ללא לוגו או חותמת רשמית). מעבר לכך, המסמך מתייחס לשנת 2012, לאחר מועד הקרע; נספח ה'1 – שטר העברת בעלות בין שותפויות ללא תמורה מיום 25.6.81; נספח ה'2 – שטר משכנתא שנערך ביום 25.6.81 בין שותפות מלווה לשותפות חייבת; נספח ה'8(1) – חוזה מיום 10.2.09 בין חברת ... לחברה אחרת לפיה חברת ... היא בעלת המשכנתא מיום 25.6.81 עליו חתום ג'.; נספח ה'8(2) - חוזה מיום 31.12.01 חתום ע"י ג'.; נספח ט' - קבלה מיום 18.7.04; נספח יז(2) - מכתב מיום 4.5.10 מרשויות המס השוויצריות;

אין במסמכים כדי להוכיח שהנכסים הנטענים בבעלות הנתבע או בניהולו. לכל היותר ככל שיש בהם להעיד על נכסים של הנתבע, הם נצברו לפני התקופה הקובעת או לאחריה; **מסמכים מהתקופה הקובעת, מראים שהבעלות בנכסים לבנים ולא לנתבע.**

נספח ה'4 - חוזה מיום 3.6.1993 בין חברת ... לחברת ... עליו חתום הנתבע מטעם חברת ... כשותף (לא הונח מועד הקמתה) וגם א. נספח ה'4(ב) - מסמך הנטען להיות תדפיס רשם הנכסים בניו יורק המלמד על רשימת נכסים בניו-יורק עליהם חתמה חברת ... לשחרור חלקי מהמשכון. מתוך רשימה של 21 נכסים נטענים, 11 פעולות מתייחסות לנכסים בתקופה הקובעת בשנים 1994-2002 ו-10 פעולות מתייחסות לנכסים בתקופה שלאחר מועד הקרע; נספח ה'5 - מסמכים מהימים 18.2.92 ו-31.3.92 לתיקון שם שותפות ... חתום על ידי א. נשיא; נספח ה'6 - חוזה מיום 23.6.1998 לשחרור חלק משטח ממושכן בין חברת ... לבין חברה נוספת חתום ע"י ג'. כשותף בחברת ...; נספחים ה'7-ה'7(2) - חוזה מיום 23.6.1998 לשחרור חלק משטח ממושכן בין חברת ... לחברה אחרת חתום ע"י ג'. כשותף בחברת ...; נספח ו(1) – חוזה מיום 12.2.1999 בין א., ג'. והנתבע לחברת ... חברת פיתוח בע"מ" להמחאת זכויות בנכס; נספח יב' - הסכם מיום 1.12.03 בין שותפויות לבין הנתבע לפיו הנתבע ישקיע \$1,000,000 וכן ממומחיותו, ניסיונו וזמנו;

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

- נספח יד' - הצעת מחיר מיום 3.6.04 שהוגשה לאיש לתכנון בתים עירוניים בקווינס ניו-יורק;
- גם אם יש במסמכים כדי להוכיח שותפות של הנתבע בחברות, לא הוכח באילו שנים הוקמו החברות ולא נסתרה גרסת הנתבע כי קודם החיים המשותפים, ולא הוכחה כוונת שיתוף בהם עם התובעת.
- ה. **התובעת צרפה שורת מסמכים שלא תורגמו.** כך למשל נספח ה'3 - מסמך הנטען לשקף המרת נכס לקואופרטיב; נספח ח' - מסמך שמוען לאיש ונטען להיות בנוגע לפרויקט בסלובקיה; נספח יז'(1) - מסמך הנטען להיות סיכום החלטת בעלי מניות בחברת... .
- ו. **מסמכים שונים שאינם מעלים או מורידים מטענות התובעת** –
- נספח ז' - כרטיס ביקור של .. בו צויין הנתבע כבעלים; נספח י' - סיכום תנועות בחשבון בנק...בשוויץ לתקופה 2001-2003; נספח טו' - דוא"ל מיום 8.9.04 שמוען בין היתר ל...; נספח טז' - קבלה על העברת 500,000 יורו מחשבון בנק ...;
86. **עדות האפוטרופוס לדין תומכת בגרסת הנתבע** בכתבי טענותיו לפיה השיהוי בו נקטה התובעת פגע ביכולת שחזור המידע מגופים שונים נוכח הזמן שעבר (פרוט', עמ' 35 שורות 11-16). עוד עלה מעדותו, כי לא נמצאה הוכחה שלאיש נצברו נכסים בתקופה הרלוונטית. לנוכח הזמן שחלף לא נסתרה עדותו.
87. התובעת מבקשת ללמוד מתשלום המס /קנס לרשויות המס בארה"ב בסך כ-\$90,000,000 על צבירת נכסים על ידו בתקופה הקובעת (סעי' 45-39 לסיכומים). לא שוכנעתי שיש בכך ממש. אין מחלוקת, כי הסך הנטען שולם לרשויות המס. התובעת מבקשת להיבנות מהפער בין גרסת הנתבע (פרוט', עמ' 5 שורות 13-17) לבין גרסת א. (פרוט', עמ' 51-50) לגבי השנה בה שולם המס כדי להעיד על מהות הדבר אלא שאין בכך די. א. טוען, כי המס ששולם התייחס להכנסות הנתבע בשנות ה-70. לעומת זאת, התובעת טוענת כי המס מתייחס להכנסות הנתבע מהתקופה הקובעת. עדותו של א., לפיה המס שולם באיחור נוכח הסגרת הנתבע את עצמו לרשויות המס בארה"ב כתוצאה מסחטנות שהפעילה התובעת שתעשה כן (פרוט', עמ' 50 שורות 25-9) – לא נסתרה. לא מצאתי כל תימוכין לגרסת התובעת לפיה סך \$90,000,000 הנותר הוא נכס משותף שהצטבר בתקופת חייהם המשותפת של הצדדים.
88. **התובעת הודתה, כי כל הנכסים הנתענים בעדותה והפעולות שיוחסו לנתבע לצבירת הונו נעשו לפני נישואי הצדדים** (פרוט', עמ' 20 שורות 6-5; עמ' 20 שורות 29-31). היא אישרה בעדותה שאין לה הוכחה פוזיטיבית לרכוש שקנה או מכר הנתבע בתקופת הנישואים והיא נסמכת רק על דברים שאמר (פרוט', עמ' 20 שורות 34-32). ולבסוף, הודתה שכל הרכוש הנטען

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

שייחסה לנתבע שרכש הוא ככל הנראה מכספים שהיו לו בשוויץ מלפני הנישואים וכי הרווחים מכספים אלו שימשו את הצדדים בתקופת הנישואים (פרוט', עמ' 24 שורות 15-16, 26-29; ההדגשות אינן במקור - ע'ביג):

ש. מאיפה הוא השיג את הכסף לקנות מה שאת טוענת שקנה?
ת. כנראה מהרווחים מהכסף שהיה לו בשוויץ 178,000,000 דולר.

ש. אם הכסף הזה היה קיים אז זה מלפני הנישואין, נכון?
ת. כן, אבל הרווחים הם מלאחר הנישואין. אנו כנראה חיינו על הרווחים. למה שאדע? הייתי אישה, לא רואת חשבון. אתה שואל אותי מאיפה הכסף בא ואני אומרת ככל הנראה מהרווחים של כספו. חיינו מריבית של מיליון דולר לשנה, טסנו במחלקה ראשונה באל על".

89. אשר לאיזון פירות שצמחו מנכסים חיצוניים שנצברו לפני הנישואים, הכלל הוא "הפרי הולך אחרי העץ". הפסיקה הבחינה בין שלושה סוגי הפירות השונים של נכסים שאינם ברי-איזון: האחד, רווחים שהניבו נכסים; השני, שבת שעשה נכס שאינו בר-איזון, והשלישי תמלוגים הנובעים מנכס שאינו בר-איזון. פירות שהם בבחינת השבחה טבעית דינם כנכס חיצוני ולא יכללו באיזון המשאבים (ע"א 5640/94 חסל נ' חסל, פ"ד נ(4) 250 (1997); עמ"ש (מחוזי נצרת) 15976-05-15 ר.ב. נ' ח.ס, עמ' 12-13 בפסק הדין (1.6.16)).
בעניינינו התובעת לא הוכיחה כוונה של הנתבע לשתף אותה ברווחים מעבר לרכוש וכספים שהעניק לה במהלך החיים המשותפים. אני מביאה בחשבון בעניין זה גם כי מדובר בנישואים שניים, וכי כאשר הנתבע רצה לשתף את התובעת ברכוש שצבר מלפני הנישואין, העניק לה בכתב ובנפרד והדברים היו ברורים ביניהם.
כך למשל הדירה בירושלים שרכש הנתבע כמתנה לתובעת במהלך החיים המשותפים.

נישואי הצדדים בשנות ה-60 לחייהם (התובעת כבת 57 והנתבע כבן 65), נישואים שניים לכל אחד מהם, כאשר התובעת לא עבדה (פרוט', עמ' 21 שורות 1-2, 14-15), הצדדים חיו מכספים של הנתבע מהם נהנתה בחייו ובתקופת החיים המשותפים, לא ניהלו חשבון בנק משותף, התובעת החזיקה חשבון בנק נפרד על שמה בבנק הבינלאומי (ראו נספח 5 לתצהירה) והחזיקה ברכוש שלה ללא שיתוף הנתבע - כל אלה מהווים אף הם נסיבה שיש בה להעיד על העדר כוונת שיתוף מצד הנתבע (ע"א 595/69 אפטה נ' אפטה, פד"י כה(1) 561).
התובעת לא טענה לשיתוף ספציפי בנכסים.

90. לאור כל האמור לעיל, התובעת לא הוכיחה תביעתה הרכושית והיא נדחית.

אשר להוצאות ההליכים –

91. תביעת א. הוגשה במקור למחיקת עיקול וצווי מניעה, לא היה צורך בסעד המבוקש שכן בוטלו כבר בהחלטה משנת 2004 וכפי שאף נרשם בסיכומיו. בכל הנוגע לסעד של מחיקת הערת

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תמ"ש 16865-11-14 כ. נ' א.

תמ"ש 28747-01-16 א. נ' כ.

תמ"ש 31938-02-16 א. נ' כ.

האזהרה לפי [סעיף 126 לחוק המקרקעין](#) התקבלה התביעה, לצד קבלת טענת התובעת (הנתבעת שם) כי בד בבד תרשם הערה בהתאם להוראות ההסכם משנת 2005. תביעות התובעת למוזנות אשה ורכוש - נדחו. ההליכים מתנהלים משנת 2014. התקיימו שבעה דיונים. א., תושב ארה"ב התייצב לשני דיונים, ג'. התייצב לדיון אחד. הוגשו כתבי טענות בהיקפים גדולים, מסמכים בהיקף נרחב לכל הדעות והושקעו מאמצים רבים הכרוכים בהוצאות. אני מחייבת את התובעת לשלם בגין הוצאות ההליכים ושכ"ט עו"ד בסכום כולל, עבור הנתבע (עזבונו) סך 60,000 ₪ ועבור כל אחד מהבנים סך 25,000 ₪. סה"כ 110,000 ₪.

המזכירות תמציא לצדדים ותסגור את שלושת התיקים שבכותרת.

פסק הדין מותר לפרסום בהשמטת פרטים מזהים.

ניתן היום, כ"ו סיוון תשפ"ג, יוני 2023, בהעדר הצדדים.

עידית בן-דב ג'וליאן שופטת